

CINKE*fészek*
Antológia 5.

CINKE *fészek*
Antológia 5.
Jubileumi-évi

PÉCS-BARANYAI ORIGÓ-HÁZ EGYESÜLET
PÉCS, 2013

Köszönjük képzőművészeink, irodalmáraink, zenészeink, népiskolai előadóink szorgalmát, munkáit, a Pitypang Bábcsoport előadásait, és köszönjük közönségünk lelkes kíváncsiságát, amiért érdemesnek tartották kézzelfoghatón, nyomtatásban látni ezt a könyvet.

Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület

Somogyi Tekla - Origó-Ház részlet

Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület
&
Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei

BEVEZETŐ

Pécs keleti városrészében a Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület napjai civilek bevonásával kulturális alapú városfejlesztéssel telnek. Ennek kiemelt része a **CINKE** – Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei – Program. A kulturális csoport az évek során egyre bővül, számos hazai és nemzetközi tag társulásával amatőr és neves irodalmárok, alkotóművészek lelkes csoportja áldoz Apolló, Minerva és Euterpé oltárán kétheti rendszerességgel az Origó-Ház béli **CINKE** fészekben. A literatúra, a képzőművészet a mai globalizálódó világban az a zöld sziget, amelyen minden ember megnyugvásra lelhet.

*Amikor a költő vall családról, szeretetről – halálról,
amikor megnyitja lelkének termét,
az olyan árvaság a világra,
mely szobában megszeretjük az idegeneket.*

(prayer)

Az örömszerzés a célunk a „**CINKÉN**”, Kedves Olvasó!

Antológiánk, a **CINKE** Program alkotóinak zsongéiból, alkotásaiból nyújt ízelítőt, mely immár az ötödik megjelent műválogatás. Előkészületek folynak egy jubileumi kiadvány megjelentetésére, mely kötet e nemes kulturális program méltó vetülete lesz. A világ számos rejtett zugából találtak utat a közösséghez, melyben elsődleges érték a művészet szeretetet, bárhol éljünk, és bármilyen nyelven szólalunk is meg. A kultúra e bővizű forrása, a művészet képes elsimítani az ellentéteket, az élmény: hol fátyolos tekintet, hol derű és csupa ünnep. A megszerzett tudás érték, mely táplálja a lelket.

Ezen eszmeiség szolgálatában áll az Origó-Ház Egyesület – mely első-sorban szakmaiságokon alapul - folytatva a 2000-ben megkezdett utat. Példaértékű missziójával e hátrányos helyzetű városrész közösségét építi, jövőképet mutatva be a kultúrán keresztül.

Az „együvé” tartozás még értékesebbé teszi a kezdeményezést, mivel alternatívákat ad egyedülálló, megkeseredett emberek számára.

Van honnan merítkezni, van kivel megosztani a gondolatokat, kapcsolatteremtésnek is ereje van. **CINKE** Programunkat választva az Olvasó és az Alkotó egyaránt békés otthonra lel.

Csak néhány gondolat szakmai tevékenységünkről:

A József-program, kiemelten a városrész ifjúságát és idősebb korosztályát célozza meg, az életminőség javításával.

Környezettudat Programunk, e bámulatos természeti értékekkel megáldott területen adottságaink becsülésére, jó gazda módjára történő gondozására és Földünk megóvására tanít egészen apró gyermekkortól fogva. Arra biztat, ökológiai lábnyomunkat ne mélyítsük, inkább lehetőségeinkhez mérten enyhítsünk a terheken.

Egészség Programunk egészséges életmódra ösztönöz és alkalmanként sportolási lehetőséget biztosít minden érdeklődőnek.

Biztonság Programunk a Szomszédok Egymásért Mozgalom értékeinek hangsúlyozásával tanít békés és biztonságos egymás mellett élésre.

A Kultúra Program ékessége a **CINKE Program**, mely örökségalkotással és megóvással öregbíti a hungarikum értékeit, a magyar anyanyelv dicséretével, a nemzetközi magyar diaszpóra bekapcsolódásával világszerte. Nagyszerű irodalmi programokkal, önálló szerzői estekkel várjuk az irodalom szerelmeseit kétheti rendszerességgel. E színvonalas kötet is számukra készült! Kisközösségi és online médiáink által hazai és internacionális irodalmárok kapcsolódhatnak élő adásainkba, havi kiállítás megnyitóinkon képzőművészek széles tárháza mutatkozik be. A fesztiválhangulatot is megteremtjük minden évben muzikalitással, esélyegyenlőség biztosításával, minden művészeti ág erejét megcsilantva, több napos programsorozattal. Az Origó-Ház Rádió Mecsek-szabolcs online és az FM-87,8 MHz-en sugározva, időszaki megjelenésű Párbeszéd újságkiadványunk, programunk számos együttműködője - a civilektől a hatóságokig - elősegítik a kultúra népszerűsítését, a művészeti alkotóműhely értékkeremtő működését. Az infrastruktúra bővülésével színházterem és számos közösségi tér is lehetőségre áll. Báb-előadások, hangversenyek, játszóházak lehetővé teszik az apróságoktól a meglett korú érdeklődőig mindenki számára a művelődést, kulturált kikapcsolódást. A program népfőiskolánk stratégiájában valósul meg ismeretterjesztő előadásokkal, nemzeti és szakrális ünnepeink méltó módon történő ünneplésével, hagyományaink kidomborításával.

CINKEfészek Antológia 5.

E körbe várunk minden csatlakozni vágyó alkotót, hallgatót, nézőt, mert az univerzum legérdekesebb és legösszetettebb lénye az EM-BER, (az Olvasó, az Alkotó, a Néző...) aki nélkül a program nem működőképes.

Kedves Olvasó! Fogadd magadba a **CINKE** *szellemiségét*, s feledd el kis időre a gondokat:

Kis Varga István
elnök

Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület

Bartalovics Zoltán
művészeti vezető
CINKE

ELŐSZÓ

Világfa közepén, egy ágon ülök. Köröttem az élet sokszínűsége, és figyelem, ahogy egybeolvad gyökér az ággal, ág a lombkoronával, hol tetejetlen Űr a messzeségsziget.

...A garabonciás könyvét nyitja, sárkánya hátán lovagol, kopott köpenye alól kilátszik annak húsa, de a haranghangra visszasuhan a kemény borítók közé. Ekkor, tündérek jönnek tömött korsókkal s a férfiakat szépasszonyok itatják. A boszorka átka rászáll a tájra és lúdvérc, lidérc együtt lebeg. Markoláb ejti fogságba a Holdat, Napot, s a táltos megszületik. Manók és óriások csodálják a lényt, nézik, csak nézik a kis jövevényt, de a turul karma élesen villog. Csodaszarvas hagy nyomot a hóban, patája szikrái az égi csillagok, és örvénylik, kavargog, Tejútton remeg, fáklyaként világít e bús Nemzet. Ám a spóra nekidől a szélnek, az ösvények utakká szelídülnek, hogy Pannónia földjén felzengjen az ének!

De ki lesz a sámán, aki mindezt összehozza, kinek hírvivőtolla szét-hinti a Magyarság szent, igaz beszédét? Aki a toportyánt a pokolra dobja, s hű ebét maga mellett tudva megírja majd a sok költeményt?.. Nyisd ki e könyvet, lehet, épp megleled, lehet, hogy benned talál gazdára a szó, s a vérvörös pipacs, mi búzába való: Te virítasz ott, az útszéli árkon, s a dal, mely kiül a kihűlt szádon, összemossa a termékeny magokat.

(prayer)

BABOSNÉ NAGY ZSUZSANNA

MIT ADHAT...

Tudod mit nyújt a hittel imádkozás?
Hisz Te, belelátsz szívem rejtekébe,
S láthatod ott áll reményem szentélye.
Ó, nem lehet a zsoltár csalatkozás!

Merengek rajtad, több mint csodálkozás
Mi csillanhatott lelked szögletében,
Hogy vadóc éltem foglyod, egészében?
El nem engedő, gyöngéd ragaszkodás.

Éjszakánként olykor arra ébredek,
Látom az időt gyors lépten haladni,
S a jelenre reggel kérdőn révedek.

Meddig tart a csoda, elég akarni?
Álmomban kőoltárnál térdepelek,
Látom kezünket stólával takarni.

IMÁD MONDTAM...

Gyászoltalak, mint egy özvegy,
nem húztam fel csak feketét.
Könnyem száradt fájó mültra,
faragott pad hűvöse ég.

Kulcsolt kezek ráncaiból,
tömjén füstje... felkavarom...
áldott barkák puha rügyén
olvasóm gurulna, ha hagyom.

Térdre rogyva felnézek még,
Hogy lássak feletted glóriát!
IMÁD mondtam, csendes fohászt...
Messze űzve száz fúriát!

Csend lett, szűk, vaksötét.
Mögötted ajtó lengett,
és fülemben a dalunk
némán... tovább zengett.

...SZERETNÉK LENNI!

Aprócska szeretnék lenni,
didergő póknyálon lebegni,
hűvös szelekkel tekeregni,
Hold ezüstjén emelkedni...
Nem csak messziről szeretni,
tested melegét keresni...

VISSZANÉZEK

Borostyán koszorút kötöttem.
Elmúló szerelem fölöttem...
Olajzöld színében mosódna,
Tovatűnt időben fogódzva.

Lelkemet oltár-kövén hagytam,
Kezedtől... áldást fogadhattam.
Nászunk rózsaként virult tőle,
Illatuk ontották jövőbe.

Angyalok fontak fény glóriát,
Ámulták ők is ezt a csodát...
De, sötét felhők megzavarták,
S Napomat lassan kitakarják...

VAGYOK NÉHA...

Vagyok néha bánat mennyben.
Szürke felhők felett, csendben.
Ülök szélén láblógatva,
Téged, halkán szólólongatva.

Nem hallasz meg? Elhal szavam,
szél kócolja csak a hajam.
Vagyok most már lelki bánat,
az pecsét'li le a számat.

HA ÚJRA...

Ha újra kezdhethném a mát,
nem hagynám ki már a szád...
Fényeddel lennék telítve,
szófüzéredbe merítve.

Ha újra kezdhethné a mát,
bújnál forró combom alá,
égetnél jelet szívembe?
Csak senki fel ne ismerje!

Ha újra kezdhethénk a mát,
felfalnánk a tiltott almát!
Félretennénk zsoltárt, imát,
élednének vad orgiák...

ÍGY IS VAGYOK...

Nem szólok már, elnémulok,
magamba is befordulok.
Úgy nézek a városodra,
elrabolhat élted sodra?

Kezem párba összetteszem...
Neved most is beleveszem,
égnek sugott halk imámba.
Mennyit vártam, s nem hiába!

MÚLÓBAN

Észrevettem, Édes,
nem mondtad ki mégsem...
Lábamat lóbálom,
nyomodat sem látom.

Hamvadó vágyakért
mit adjak cserébe?
Mézédes álmokat
szájad szegletébe?

Pilládra szivárványt,
mi segít sötétben?
Elméd kábítsam még
csodám szötteivel?

Nem kívánok többet,
csak halld minden léptem.
Csendes köd-hajnalon
ordas üvöltésben...

Talán még csak annyit,
emléked lehessenek.
Nem hiszem, hogy vágnád,
könnyezve szeressem...

Lábadat lóbálsz,
hó nyomom se látod.
...Észrevetted végre!
Ne mondjuk ki, még ne.

MERENGŐ

Valaki tegnap erre sietett.

A surrogó hang már beleveszett
köd-pára szőtte kasmír kendőmbé:
romként zuhan az idő a redőkre,
gondolatom fárad, melléd kéretőzne.

Nem a fáradtság ólma húzza pillám,
hozzád írt szavam most szégyen firkám.
Hűlt helyed az, mi a lényemben feszeng.
Eremben zsibbadsz, és folyton kerengsz,
végtelen határán szívemben pihensz.

BAJUSZ JÓZSEF

HETVENHAT ÉVESEN

Mitől e kitartás, az örökös remény?
Amikor minden év kíméletlen kemény.
Ha visszatekintel: ebből állt életed.
S ami hátra van még, örülj hogy élheted.

ÉN

Sohasem kerestem kiskapukat,
pedig sok volt belőlük a múltban;
a nagykapun akartam áthaladni,
s a kapufák közé beszorultam.

NEGYVENKÉT ÉV

Már negyvenkét éve szőlősgazda vagyok.
Itt is, mint amatőrt, lenéztek a nagyok.

Munkámat kísérte örökös bírálat.
Mégsem hagytam abba: Építettem várat,

melyben én vagyok a várúr és a szolgál.
S mind a kettő tudja, kinek mi a dolga.

Ez az egyetértés maradjon meg végig,
míg az utolsó fűrt, szüretre megérik.

BIZONYTIVÁNY NÉLKÜLI ISKOLA

Magas iskolákat végzett ember hidd el,
a legmagasabb iskolai végzettség:
fiatalon együtt dolgozni szüleinkkel.

S ez a lehetőség kiknek adatott meg?
akiknek már gyerekkorban megmutatták:
ez a szerszám nyele, itt és így fogjátok meg ...

Paraszt vagy kisiparoscsaládban születtünk,
s ezt az életre szóló tanítást
nekik, szüleinknek köszönhetjük.

Nem csak este, otthon láttuk őket,
mint a legtöbb városi gyerek. —
A gyár, a vállalat ma sem engedélyez többet.

Mi a munkában is mellettük voltunk,
s ahogy nőttünk úgy nőttek a feladatok,
s vésődött belénk embertelen sorsuk.

Az az iskola elkezdődött kora gyerekkorban,
s még ma sincs vége, annak ellenére,
hogy eljöttünk, vagy elüldözöttünk onnan.

KARÁCSONYI ISTÁLÓ

Le akarták rombolni a négy falat,
Évszázadokon át, hányszor de hányszor,
s az mindig ellenállt, épségben maradt,
mint belül a szalmával béelt jászol.

SÉRÜLT FÁK KÖZÖTT

Nehéz kimondani az igazságot,
amikor a gazság van hatalmon,
amely nagyon sok gyökeret szétrágott,
s már - már-ágak tetejéig karmol.

Hiába hangoztatod, kiabálsz
a kerítéssel körülzárt partról,
hogy száradó fa nem hozhat virágot,
s árván marad dalos madaraktól.

Nem találsz befogadó megértésre.
Még sétaút csábít a fák között,
s el lehet jutni a kő-sivár térre,

ami lobogódíszbe öltözött
csillogással sok embert vezet félre,
hazudozva virágzó szép jövőt.

TALÁLKOZÁSUNK VÉGÉN

„Írogatsz még Józsi? nem ment el a kedved?
Amit vártunk, látod, abból semmi sem lett.”

Így köszönt el tőlem régi munkatársam.
Mít mondhattam erre, kissé rezignáltan:

„Rovom a sorokat, változatlan hittel,
ha már ez idáig az ördög nem vitt el.”

GÖDÖR ÉS PARTJA

Tanácsolják: legyünk megfontoltak.
Mi, akiket a gödörbe toltak.
S ők, akik most is a parton állva
vigyáznak e roskatag Országra.

Ne türelmetlenkedjünk, lázongjunk.
Attól nem fordul jobbra a sorsunk.
Dolgozni kell, s ennél jóval többet,
mert csak akkor keletkezik többlet.

S ők majd szétosztják, ügyelve arra,
nehogy mi kimáshassunk a partra,
és teremtsünk igazságos rendet,
mely további pénzrablást nem enged.

Ettől rettegnek, mi lesz majd velük,
ha kiderül, hogy szennyes a kezük,
és el kell számolni tetteikkel.
Nem az Úr előtt, hanem már itt lent.

56-OS FORRADALMUNK

Már nemzeti ünnep huszonegy éve,
/harmincnégy évet késve/,
ami a Világtörténelem márvány könyvébe
ötvenöt évvel ezelőtt be lett vésve,
s rajta a pecsét: hőseink vére.
S a gyilkosokat — azt is vessék be —
máig nem vonták felelősségre!

Mit remélhet, aki mindezt megélte,
S leáldozóban van végigharcolt élte?..

BORULÁTÓ JÖVENDÖLÉS

Most látni csak, hogy mennyire hiányoznak ők,
a földet művelő parasztok, a csodatevők,
amikor az onnan elüldözöttből is úr lehetett,
s ma kényelmes munkával keresi a kenyeret.

De meddig? ... Mert ez egy folyamat, egy tervezet,
mely országunk eladásításához vezet,
hogy kivehessék a földet is a lábunk alól;
erről már döntöttek, rajtunk kívül, valahol.

S te is — sok-sok városi társaddal együtt,
akiket a bűvészmutatvány szintén legyűrt —
visszamehetsz majd őseid birtokára,
ahová már nem kell nyakkendő, aktatáska.

Ott már robotoló béresre lesz szükség.
Nyugodj meg, abban is lesz gyönyörűség;
ahogy mondják: a munka nemesít, felemel.
Meg aztán, valamiből neked is élni kell.

KERTÉSZKEDÉS

Bérbe van adva virágoskertünk.
Nekünk ott nem szabad kertészkednünk.

A kerítésen kívülről látjuk
mezőre menet mindig arra járunk

nevelnek egynapos virágcsodákat.
Holnap már mindegyik hervad és szárad.

BÁRDOSNÉ TÓTH LÍDIA

ELENGEDETT TARTOZÁS

Kisgyermekként nem értettem,
Mért mondják: "Nem dolgozik!"
Kinek nincsen munkahelye,
Az tán csak szórakozik?

Egy édesanya egész nap
Csak főz, mos, meg takarít,
Gyermekeket gondoz, táplál,
És minden jóra tanít.

Mi ez, ha nem munka! S miért nincs
Ennek semmi értéke?!
Gondoltam, én Anyukámat
Megjutalmazom érte!

És nem magamnak tanultam,
Ötöst Neki szereztem. –
Mikor nem volt hozzá kedvem,
Akkor is igyekeztem.

Szerettem az Anyukámat,
S doppingolt, hogy örüljön,
S azon voltam, ha szomorú,
Hogy jobb kedvre derüljön.

De... barátnőm tanulását
Szülei úgy díjazták,
Hogy osztályzatnak megfelelő
Forinttal jutalmazták.

Megkívántam a jutalmat,
S ebben lettem eltökélt:
Megpróbálom megfűzni az
Anyukát ötösökért...

„Anyuci! A Zsuzsi minden
Osztályzatáért pénzt kap.
Én is szeretnék, de Neked
Nem kell adnod minden nap,

Elég lesz a félév végén,
Addig majd én számolom!
Ötven fillér egy ötösért
Megéri ugye nagyon?!”

Édesanyám magához vont,
S megölelt meghatódva,
Szíve szerint sokkal többet
Bárcsak adhatott volna!...

Nekem viszont elég volt, hogy
Jutalmat én is kapok,
S nem nézhetnek le azért, hogy
Szegény családban vagyok...

S különben is, egyesekért
Sosem kell megdolgozni! –
De az ötösökért kapott
Pénzt öröm összehozni! –

Egyik félév másik után jött,
S én mindig számoltam,
Általában több mint ötven
Ötöst belapátoltam.

De minden félév után csak
Újból csak arra jutottam:
Nem a pénzre, Anyukámnak
Örömére vágyódtam.

S mindig elmondtam, mennyivel
Tartozik most Ő nekem,
S hozzátettem: „De én ezt a
Tartozást elengedem!”

S hatalmas öröm töltött bel –
Kövesd te is e példát!
S az elengedés örömét
Kívánom, sokszor éld át!...

ÉBRESZTŐ!

Ugye, mennyire vigyázunk
Megszerzett dolgainkra:
Lakásunkra, komputerre,
Csillogó autónkra.

Ha bármilyen értékünket
Előttünk tönkretennék,
Biztos, hogy az illetőnek
Azonnal nekimennénk.

Tudomására hoznánk, hogy
Nem teheti ezt velünk! –
Nézzünk most egy másik oldalt,
S lehet, hogy megdöbbenünk...

Hányszor fordult már az elő,
Hogy a Sátán lopkodta
Mindazt, mit Jézus megszerzett,
És nekünk adott oda.

S engedjük, hogy elvigye az
Örömünk, békességünk,
Istenbe vetett bizalmunk,
Hitünk, vagy egészségünk! –

Ő egy legyőzött ellenség,
Olvassuk a fejére! –
Hisz rettegve menekül a
Jézus Krisztus Nevére!

Legyünk éberek, s ne nézzünk
Tétován sose félre!
Ha tőlünk Sátán lopni akar,
Üssünk jól a kezére!

MONDÓKA

- 1 – Aki hisz, Mennybe megy!
- 2 – Jézus a Megmentő!
- 3 – Jöttét nagyon várom!
- 4 – Bűnös helyre nem mégy!
- 5 – A jó az Úrhoz köt!
- 6 – Isten szívedre hat!
- 7 – Öröklét a tét!
- 8 – Szíved tiszta polc?
- 9 – Kit szeretsz?
- 10 – Istenben bízz!

Ha Benne bízol, nem bánod, - mert
Ő lesz a Legjobb Barátod!

BARTALOVICS ZOLTÁN

MEGVILÁGOSODÁS

Hintál az alkony a felhők mögött
szemem prizmaként bontja színeit.
A lótusz aranyködbe öltözött,
és csodára szólítja híveit.

Banyanfa árnyékában révedek
lelki békémrel bíbelődöm épp.
De vágyról lemondani nem lehet,
hisz' minden emlékem simul köréd.

Hitemben, vándorszerzetes vagyok.
Saját sztúpám, testem kapszulája.
Benáreszi szavakat mormolok
világos aggyal az éjszakába.

Mert hiába sanyargatom magam,
Buddhává sohasem válhatok.
Lángos mandalákkal jön a hajnal,
és versem végén rólad vallhatok.

Mocsárból nőttél
lelked tűz-lótuszékszer
benne hamvadok.

AZ EST

Messzi fuvolaszót szítál az est,
jól hallani, bár gyöngülő képzet.
A távol dombjáról cammogó fák
árnyán e dallamocska Holdat fest.

Füvön reszkető csöndön hál kicsit,
a márciusi mag is didereg,
és hallgatom tompa csöpp moráját,
ahogy szíved nyugton engem keres.

NE FÉLJ KEDVES!

Ne félj kedves! Hiszen apálykor minden oly csendes.
S a homokban hagyott csigák között egy szerelmes.
Látod, kövecskék sem málladoznak a szikláról,
mikor rajtuk csücsül sok kis rák kíváncsiságtól

tágra nyílt szemekkel. Amikor a Nap felkel, és
megduzzadnak az alsó vizek, midőn feledés
homályából, a nedves homokból előbújva
egymásra lel két reszkető szív újra, meg újra.

S ha árnyékomon egy piciny csiga reményre vár,
Te csak markold őt a vízbe, ahogy szívemet már
körül ölelted tengerednek sós könnyeivel,
...és már látom, ahogy színekre hullnak a vizek!

És már engem sem gyötörnek kínok nagy gályái,
ha árnyékodban megmártózva EMBERÜL állni
hagynak a hétköznapiokból előcsalt révészek.
Mert tudják, lehet apály, vagy tán dagály, SZERETLEK!

HULLÁMVERÉS

Oldattá áll össze minden emlék.
Kristályként fejemben kavarogsz.
Magadhoz visszahúzol, ha mennék
s agyamból szívembe csavarogsz.

Folyód sodrába zátony is akad.
Tajtékja letisztult vízesés.
Szemeid parázsa: - **aranyhalak!**
Felszíne áttetsző lebegés.

Tengered sója szememre kívül,
ha bánathajók érik partod.
S akkor, mosolyod, arcomon örül,
ha vitorlád feszesen tartod.

Apálykor, este, csak vergődsz bennem
s megfeneklett álmokkal alszol.
És a duzzadó Hold lüktetése
tőlem messze űz, mindig hajszol...

- Valóságvizetekbe imádkozlak!
Medrembe ne csak emlék legyél.
Áramlatokkal jövőnket hozza
szerelmemből naponta vegyél.

S majd szivárványgyöngyöket eregetsz,
ha nászod táncát járod, ahol
lagúnámat hullámveréssel
közrefogod. Te csodás atoll!

EGY JELRE VÁRVA
(2006.09.20.)

Nézem, ahogy alszol. Szemhéjad nem remeg.
S mint a holt, ki ravatalon csipkék közt hál,
arcoddal üzened az angyalok helyett,
ahogy enyészet testekben nincs több kikelet.

Édes szád sarkát mosoly nem ékesíti.
Redők sem sebzik gondtakaró homlokod.
S míg álmodat lesem, félek, elfelejti
szusszanását a lepedő meglebbenteni.

Beleborzongok... Mily' rossz lenne nélküled!
Levegő után kapkodok, hogy ne sírjak
és arra gondolok, húsz év nem évül el
egyetlen pillanattól ...és szíved lüktet!

Megnyugszom lassan, és testem ernyedni kész.
Örök félelemben virrasztok melletted.
S hajnalban, mikor paplanommal felém lépsz
lágyan megcsókolsz... Istenem! De jó, hogy élsz!

TÍMEÁNAK!
(Születésnapodra anyától 2011.05.16.)

Féltő szemem rád emelem,
noblesse oblige – mondanám.
S a magamnak mért tengereken
mégis te voltál dajkám.

Ringásod könnyemben könnyű csónak,
huszonnégy évnyi kottyanás.
A nemeseknek mért nyári borban
mentőöv volt a tanulás.

Hogy mire elég, nem tudom,
tán lehetsz nálam még boldogabb.
Az életben a harsonák
már néked fújják dalomat.

Ha visszatekintsz, gondolj arra,
mikor fogtad a kezem,
s a kezeckéd eret festet
anyai szép szívemen.

Köszönöm a virágokat,
azt is, mire csak gondoltál.
Hisz' a téli ablak csorgásában
te rajzoltál tulipánt.

Hogy viszonozzam, nem vagyok jó,
de kerted, virágod, ha kell.
Parti utad homokjában
lábnyomom ne taposd el.

Most indulj, vár a kékség,
a messzi óceánok ege,
hogy visszahozhasd azt a kislányt,
akibe szerelmem öltem bele.

Ajándékom ennyi csupán:
gyertyafény a kétséges homályba,
De tudd, te vagy nekem az,
ami minden anyának álma.

ŐSIDŐ

- Mit mondhatnék...

Akkor még féltem a haláltól és nem gondoltam másra, mint télen a télre, nyáron a nyárra.

...De nem is, a történet nem itt kezdődött.

Valahogy átvészeltük az őszt, s mire a hó elalélt, rajtam kívül tán mindenki tudta a bajok eredetét. Tudták azt, amit a gyermek fel sem foghat, ha biztonságban érzi magát. Kis bogárkák zümmögtek szerteszét, a hangyák felsorakoztak a küszöb alatt, kisarjadt a mag és ahogy emelkedett a fény a fényességben, úgy szédültem ki a levegőre, ahogy a napraforgó, ha vizet lát. Figyeltem a rügyek pattanását, mint vált levélre a világ, s az itt maradt rezgőfű bugáját szélfúttá lobbanással szórtam a délutánba. Túl voltam a süteményen, a földből kikapart cserebogár lárváját morzsával etetve temettem vissza, és olyan mély emberi érzés szabadult fel bennem a kertben állva, hogy megcsókoltam volna minden anyóka kezét. Első önálló melege volt ez a szívemnek. Addig, csak mesékért könyörögtem, játékom több volt az egyszerű kockánál, mert ahogy elgurítottam azt, minden oldalán vitézek, hősök sorakoztak fel, hogy lobogó palástomat megcsodálhassák lovam hátán! ...De akkor nem törődtem efféle mesékkal. A nyomorgó nép akkor várhatott. Mert a pörgettyű melegség belékúszott az ingembe, bőrömön jó ízűn elterült, arcomat önkéntelenül is a Napba fordítottam, hogy éjbéli álmaim hunyorgását előhívjam, ahogy a véráram körülöblögette a szemhéj vékony hártyáját. Jó volt így állnom. Elhittem a csodák igazát, magam is szőttem hasonló vágyakat, és nem értettem, hogy tágulhatott meg a lég ilyen hirtelen, hogy lehet a messzi most oly közel, hogy elérhetném tán még a fellegetek is, ahogy pamacsokban úszva fejem fölé tornyosulnak.

Mint mondom, akkor még épp csak látni tanultam. Szüleimtől méte-renként távolodtam el, ahogy fedeztem fel az egyre nyíló virágot. A kövecsek is furcsák voltak, némelyek csillogtak tenyerembe lötyögtetve, mint a forgó kaleidoszkóp lencséje, ha búcsúból jövet vásárfiát kaptam. Istenem, olyan jó volt a meleg! ...Olyan jó volt a délután. Nem tudtam, hogy gyermekkorom egyetlen napját csúszom át a felnőttvilágba, ahogy kis utazásom végére haza siettem én. Otthon aztán, hogy elmeséljem az élményt, zsebeimet ürítve, az asztalka sarkába

helyeztem mesés kincsemet és már nyílt a szám, könnyű kis kabátkám lecsúszott a vállamról és mondtam, mondtam a végtelenséget, a hinta messzi futását, a dalt, ahogy erősödött bennem, a melegnek azt a furcsa színét, vagy színeit, már magam sem tudom, de mintha a tüzek és vizek ott keveredtek volna a lábam előtt a konyha hűvös lapján topogva.

...Láttam, hogy valami baj van. Anyám csak meredt valahová, kezét mégis hajamhoz dörgölte, mint aki csak félve simogat. Üres szája reszketett, talán még mosolyogni is próbált, de oly' ügyetlenül tette mindazt, hogy egy csapásra mindent megértettem. Mondtam, átmenet volt ez a részemről, egy valódi próbatétel. Már tudtam apám erős fogyását, erejének vesztését, madárcsonttá aszalódott testének utolsó vergődését, ahogy fürdővízbe merítve érezte csak könnyebbnek a mozgás útlanságát, s nyílt vele a föld, kis kapálózására...

... Valahogy, hiába múlt el „ezer év”, hiába koptattam el rám maradt cipőit, ingeit, ruháját sem emlékszem már, csak széles tenyerét érzem kezemet fogva, ahogy szőrmekesztyűjébe bújok.

Néha, csak úgy, mindegy az évszak, felveszem, hogy lássam, sosem érem el. De tapintását ősidők óta őrzöm tenyeremen...

SORSOM

Hallgatom az éjszakát
kiolvasom a napot.
Dúdolom a fák dalát,
hogy virágod én vagyok.

Kicsi dongóm messze jár
szirmocskám tőled ragyog.
Karcsú száram szomjús már
innom csókokból kapok.

Cirógatom arcodat
s te tépkedsz, -játékból tán,
s megpihennek szirmaim
gyenge lábad nyomán.

AVEO

Mint holdtöltekor, ha egy csillag zuhanni vágyik,
mint a földi seb, ha az landol és pezseg,
de nem tudja semmi, sem részegség sem mámor
milyen hideg az űr, ha nem vagyok veled.

Mint a hajnal, mely gyűrött-fakult képekkel ébred,
mint a mezőhullámozta sok fűcsomó,
de nem látja sugarát holtaknak az élő
betontemetőkön növő virágfolyó.

Mint lápos, iszamós partokon fuldokló halraj,
mint amikor benövik a dús földeket,
de meghalnak a locsolkodó eső alján
hiába virít ott az édenkikelet.

Mint a délutáni szellő, ha kertben üldögélsz,
mint mikor fájdalom az elfutó idő,
de szemedbe lógó hajadon mégsem szó' át
az élni akaró, varázsos miliő.

Most így vagyok én is: kihűlt, zuhanó meteor:
pezsgőrészegült halott halak sóhaja,
Holdat váró, ködtakaró-háló szememre
nehezül s alszok, ha többé nem jössz haza.

PILLANAT

Álmomban átkarolt árván a hold:
Mereven nézett rám s lassan lehajolt.
Ki vagy kisember, kérdezte nevetve
Nem várt választ, elillant lebegve.

SZEGLETEMEN

Hiába gyűrtem arcomra mosolyt
s gyakoroltam, el ne legyen rontva,
csak a munka gyötrelme vándorolt
csontjaimba sejtként szaporodva.

Nyikorgó szelektől harsog a lét
s szemembe fújja a valóságot.
Hiába nyílik fejem fölött ég,
ha lábamra ejt egy kalapácsot.

A balga idő üget mellettem
s én szolgaként loholok utána.
Szerelmeim már észre sem veszem
csak szépszavaim taposom sárba.

Pereme lettem az édes jónak.
Még az ősz is kitagad magából.
Gyertyát fonnyaszt hantomon a holnap
s ő nyálát csorgatja egy virágról.

HANG

Csilingelnek a betűk ha elhagyják az ajkad.
Csengettyűznek, majd szavakká alakulnak.
Kis harangocskák kongnak ahogy mondatokká állnak
s nagy kolomp a létem, mikor nekem eldúdoltad.

A GÉPÉSZ HALÁLA

Szerelmes filmet forgat az élet
kockáról-kockára pereg tova.
S míg alkonyomon virulva élek,
a nézők sziszegik: -Mily' ostoba!

...Lángfelhők alatt csodálom arcod.
Együtt nézzük a Napfogyatkozást.
Veled, én, szigeten randevúzik
s a hullám partra lökdös egy csigát.

Egy jelre várva két karom lendül.
Te titkokat suttogsz a fülembé.
Lepedőnk a Hold ágyára feszül,
és onnan gurulunk a fűekre.

Liliomkertben rigó füttyörész,
ha hajnalban megszólal a harang.
Két világközt lebeg e földrész
s a Teremtőnk félúton ringatja.

Szivárvány hídján vallomást teszek.
Ágrólszakadt szívünk melengetjük.
Új dallamot dúdolok, egy szebbet
és a sas szárnyain ereszkedünk.

De most vége... A gépész összerogy.
A film lefut, és padlóra kerül.
Villogó vászonra árnyék oson
s egy gyenge néző sírva menekül.

CS. HORVÁTH ILONA

A HÁRSILLATÚ CSENDEN

Idők múlásán merengek,
míg a napra nap estet vesz.
A feledés kulcsát keresem,
tán sorsom mély zsebében lesz!
Még múlt-, és a ma kínja rág.
Az idő siet. – Az óra jár.
Bűn, ha az érzést temetem,
mert a hársillatú csendben,
fává növekszik még bennem,
egy elátkozott szerelem.

2012.07.27.

EMLÉKEIM KÖZÖTT

Ősi ősztönökkel menekülök.
Emlékeim között megvénülök.
Mire majd gyertyáim csonkig égnek,
Idegenek, akik körém gyűlnek.

Nagymamám már nem vár a kapuban,
Tán szakácsnak ált az égi honban.
Apám felmondott a földnek örökre,
Vihar nevű lovát szélnek kötötte.

- Uram! Hasogasd meg a villámfényt,
Hallani akarom a mennydörgést.
Érezni anyánk hangjának élcét,
Újraélni a szülői féltést!

Ha látok dagadó dunna felhőt,
Az én öcsém küldi le az esőt.
Könnyeimmal fürösztöm az időt,
És siratom kistestvérem, Ernőt.

Család, barát – A holt is eleven,
De elhervadt virág a szerelem.
Míg az emlékek legyűrnek, égnek
Hálát adok az isteni kéznek,
Hisz, akik elmentek, bennem élnek.

2012.06.30.

D. NAGY LÁSZLÓ

UGYE, TE SEM BÁNTAD MEG?

Pappalást mögé bújt a Nap,
szerelmünk didergőn fázott,
s mikor győzött a bűntudat,
sötétség okolt vakságot.

Boldogság vetett ágyként várt,
s karjaidban választás volt,-
Szenttan, mely törvényekké vált,
Igaz Szeretettel dacolt.

Utóbbtól elindult a kéz,
s nem fért közénk a félelem.
Éreztem, fentről az Isten néz,
s sziporkát szórt a szerelem.

Így fogantál újra Kedves.
Ugye, hogy Te sem bántad meg?
Most szemem örömtől nedves,
Norina, jó volt megszületned!

JELENRE HANGOLVA

Téridőben megannyi gát,
ego uralta világ, –
múlt és jövő - egyik sem barát.
Hová is helyezné benne
a folyton tébolyult elme
nyugalomnak horgonyát?

Hazug múlt folyton ígéretet,
de a tudásfa kérget
elrágta már lent a féreg,
és a sok tiltott gyümölcs,
mint testen sok szemölcs
szerte mind a földre hullt.

Hol állna meg magában láb,
hogy ne lenne többé báb
a megváltott sorstalanság,
és benne az áldott Ember
ne hullámozna, mint tenger
sok ár és apály között?

Szelíden szálló gondolat
folyton hiába szalad,
nem talál e forgásból kiutat,
csak ha mindent feladva megáll,
megváltást úgy lel, ha a halál
végül a jelenbe csal.

Óh, Te áldott megváltott jelen,
hol minden jó helyen,
hol elme egót már nem terem.
Te mindet kitöltő Szent Szellem,
ki egyesülsz szerelmi tűzben,
s vagy, aki vagy – Fényanyag!

DOMOKOS EDIT

ZSELYKE ZSEBKENDŐFALVÁN

mesé

Egyszer volt - mert biztos volt - egy falu. Igen kicsi falu volt, szabad szemmel alig lehetett észrevenni. Akár a zsebkendőmön is elfért volna. Így is hívták: Zsebkendőfalva. Történetem egy meleg, napsütéses szombati napon kezdődött.

Zsebkendőfalva lakói ébredezni kezdtek a tavaszi napsugár lágy érintésére. A dimbes-dombos fehér táj megelevenedett.

- Szorgoskodnunk kell - szólt anya a lányához - sok a dolog, hiszen ma ünnepnap van. Ma egy éve, hogy benépesült a falu. Lesz nagy dínomdánom, vígalom! No, de addig még sokat kell tenni. Szaladj Zselyke, gyűjts harmatvizet az erdőben és, ha elkészültünk az esti ünnepre, a tücsökhöz mellett elmesélem neked a falu történetét.

- Megyek anyu, már szaladok is! - felet a kislány, mert szófogadó, engedelmes gyermek volt és mert annyira vágyta már hallgatni anyja kedves történetét. Olyan jó érzés, ha anya mesél. Kerek szeme előtt megelevenednek a képek, s csak ámul. Miközben így rácsodálkozik a világra, béke és édes álom öleli körül. No, de messze van az még - **gondolta Zselyke** - hisz még csak az imént ébredtünk!

Apró lábai suhantak az erdőn. Fölhajtott minden levelet, fűszálat, hogy harmatcseppre leljen. A súlyos cseppek egyre nehezítették kezében lévő kannácskáját. Jól érezte magát itt a gombák és illatos hunyók árnyékában. Nem tévedt el, hiszen számtalanszor megtette már ezt az utat. Mindenfelé ismerősökre talált. Széles mosollyal üdvözölte Katicát, aki épp piros-pettyes ruhácskáját igazgatta egy tócsatükrök előtt. Jobbról Mimi a méhecske köszönt rá, míg balról Züm Peti, a lódarázs incselkedett vele. Arrébb egy boly kapujában a hangyák dolgoztak egy kenyérdarabon.

- De nagy is a Világ! - sóhajtott Zselyke, miközben az illatozó ibolya virága alatt megpihent kicsit. A sok-sok harmatcsepp már erősen húzta a karját. Ekkor Pille Petra libbent mellé és letelepedett az ibolya kelyhére. Érdeklődve kérdezte:

- Mit csinálsz itt Zselyke?

- Pihengetek Pille Petra, mert nagyon nehéz a kannám. Az esti ünnephez gyűjtöttem harmatvizet az anyukámnak. Sietnék, mert azt mondta, mesél a faluról, de annyira elfáradtam...

- Nos, akkor ne késlekedjünk! Segítek neked Zselyke, csak szaladj haza, én meg hozom a harmatvizet! Ha nem baj, én is szívesen hallgatnám azt a történetet! Zselyke nagyon megörült Pille Petra segítségének, hiszen már régóta barátnők és így mindig számíthattak egymásra.

- Anyu, anyu! Megjöttünk! - futott a kislány ujjongva anyja ölelő karjaiba.

- Nézd csak, Pille Petra segített hozni a harmatvizet. Ő is szeretné hallani a falu történetét!

- Köszönöm Zselyke és Petra! - **mosolyodott el az anyuka** - nagyszerű gyerekek vagytok, megérdemlitek a mesét. Közben, míg az erdőn jártál, a szomszédok is hoztak ezt-azt; virágport, nektárt, virágszirmot, korhadt fát. Üljetek le, csipegetsetek és hallgassátok hát meg azt a mesét.

Pont egy éve történt. Hangos zaj járta át az erdőt. Nevetés, kiáltás, sikítás hangja keveredett a madárfüttyel. Óriások látogattak ki az erdőbe. A föld ütemesen meg-megremegett a lépteik alatt. Félttem. Még soha nem tapasztaltam ilyet. Riadtan bújtam apádhoz és rettegtünk mindketten, hogy a hatalmas lábak ne találjanak el bennünket. Meghúzódtunk az avar alatt, De szerencsére tőlünk távolabb mentek el. Ekkor hirtelen ismét a félelem kerített hatalmába. Egy nagy fehér valami repült felénk. Azt hittem, most itt a vég, ezt nem éljük túl. A dolog csak szállt a levegőben, majd puhán elterült a fejünk felett. Alig mertünk megmozdulni. Később aztán vigyázva, csendben kimásztunk és megvizsgáltuk, mi lehet az. Az egyik óriás dobta el, ezért úgy gondoltuk, jobb, ha óvatosak leszünk. Fehér volt és puha - az óriás keze nyomától kissé dombos-dombos. Nem mozdult. Lassan oldódott a félelmünk és beköltöztünk alá. Megóvott a szélről, az éhes madarak pillantásától, eleinte az esőtől is. Később másoknak is megtetszett. Így lettek a szomszédaink a százlábú, a baktériumok, a mohák és az atkák. Rendszeres átutazók voltak a hangyák. Gyakran elcsodálkoztunk, mennyi dolgot képesek elcipelni. Sokszor látogattak ide a legyek és pillangók is. Esténként pedig Ati, a tücsök zenélt nekünk. Békességben éltünk a szomszédokkal és elneveztük a helyet Zsebkendőfalvának. Egyszer, egy nagyobb eső után a falu közepén megállt a víz, majd lassan folyócskának indulva csorgadozott lefelé. Ekkor született Te, s ezért

neveztünk el Zselykének, ami folyócskát jelent. Zselykének és Pille Petrának nagyon tetszett a történet, de már kezdett leragadni a szemük. Nem csoda, hiszen egy ilyen kis kőrisbogárnak, mint Zselyke már ilyenkor aludni illik. Pille Petra hát elkészönt és tovarebbent. Ha az erdőn jársz, a rendetlen óriások nyomán ma is láthatsz néhol Zseb-kendőfalvát, de az eredetit már békén óvja valahol az avar.

Bajai naplemente

AZ ÉN IMÁM

"Mi Atyánk, ki vagy a Mennyeke!"
Sokszor gondolkodom: a templomba menjek be?
Csodáljam az oltárt, a templom pompáját,
Mit emberek alkottak, hogy a Te léted imádják?

"Szenteltessék meg a Te neved!"
Hisz büszkék lehetünk Rád és hálások Neked,
Hogy éltél, s tán élsz, bűnünket elvéve,
De sok a háladatlan, köszönet nincs érte.

"Jöjjön el a Te országod!"
Öröm töltsön el, ha meglátod,
Hogy gazdag a szegénynek ad majd boldogságot,
Hogy megváltja a jóság egyszer a Világot!

"Legyen meg a Te akaratod!" -
De gondolom Te azt nem akarhatod,
Hogy a rosszak mellett a jó is pusztuljon,
Hogy világunk egésze porba omoljon?!

"Miképpen a Mennyben, azonképpen itt a Földön is!"
Béke legyen Veled, no és velünk is,
Hisz békétlenségben pusztulnak a lelkek -
Harcba és halálba anyák nem szülhetnek!

"Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!"
És jusson mellé hús is, meg egy kis alma,
Hogy erősödjön végre az egészség hatalma,
S szűnjön meg végleg az éhezés fogalma!

"És bocsásd meg a mi vétkeinket!" -
És szelíd jellel az embert arra intsed,
Hogy igyekezzék mindig egyre jobbra válni,
S ettől nem térjen el, következék bármi!

"Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek, "
De vannak határok is, ehhez add erőnket,
Hogy a vétkezők lelke ismét megtisztuljon,
S ezután, Általad, bocsánathoz jusson!

"És ne vígy minket a kísértésbe! "
Hisz bőven akad, ami az embert megkísértse,
S akkor jó ismét, hogy bűnünk megbocsássad,
S ne fogyjon ki szívből Érted az alázat.

"De szabadíts meg a gonosztól! "
Mert a gonosz mindenütt ott posztol,
Kaján szemmel vigyorog már nekünk,
Éberén várva, hogy elvigye a lelkünk.

"Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség " -
Legyen hát miénk a jóság és a bőség
És ne mondja már nekünk senki, hogy: Á, nem!... -
Mi Atyánk az égben, mondd rá, hogy "Ámen" !

Könnyező kaktusz

BÚCSÚ

Bezárom magam koponyám mélyébe,
Szemhéjam nehéz redőnyként zárul,
Elveszek az éj siralom mélyébe',
Zuhanok, alattam a mélység csak tágul.

Csukott szemem mögül könnypatak kúszik,
Áztatja rezzenetlen, fagyos arcomat.
Lelkem zihál, míg meg nem nyugszik,
Öklöm szorítva vívom a harcomat.

Orgona zendül a templom csendjébe,
Feltépi életem sok üszkös sebét.
Bánt a fény, aztán lassan a végére
Magamba szívom az égi zenét.

Pompás oszlopok, Istenes képek,
A templomi szféra nyugalmat olt,
Itt megszűnnek mind a zavaró tények,
S hiszem a bánatról, az már csak volt...

Kilépni félek a szívtelen világba,
Hol jótett helyébe bántást kapok.
Maradnék talán örökre bezárva
És őriznének békén néma angyalok,

De harcolni kell, mert harc ez az élet,
Küzdeni végig, míg szívem dobog.
Nem szeretsz... Utadra engedlek Téged. -
Arcomon mosoly, csak lelkem zokog...

FARKAS LÁSZLÓ

ANTIK IDŐMÉRTÉKES KÉRDÉSEIM
ÉS EGYPÁR
UGYAN OLYAN FORMÁTUMÚ VÁLASZOM

Biztos, hogy megvolt már a „végső lobbanás”?
Biztos, hogy már csak hamurakás a máglya?
Kiszáradó és már-már homokba fúló
Apró vízer lett Szépséged áradása?

*

Nem – ilyesmi semmiképpen sem történhet!
„Téves kapcsolat”, félresiklott gondolat,
Hogy én többé már nem szerethetlek Téged...
Ha egy érzelem-forgács izzik még bennem –
Újraéledhet a halódó tűz fénye.

Szépséged sem fulladt a homoktengerbe;
Ömlik felém, útját nem állja betongát!
Rád nézek... látom... Rajtad tartja a szemem...

2012.07.11.

RAJZRÓL TEKINT RÁM AZ EGYSZER VOLT EPHESZO- SZI TEMPLOM

Mintha felnagyított, furcsa vízióról adna hírt a látás...
Megpihent a kő-test: hosszan elfeküdt „Ő”. Ágya óriástalp.
Mint varázslatos nő, úgy igéz a látvány – részletek s az összkép!
Rajz mutatja némán Artemisz csodás-szép, oszlopokkal árnyalt
Kőből épült templomát.

Minden oszlop egy törzs... Állnak, ámde mozgást rejt az oszloperdő.
Sejtetett a mozgás, kőben él a hullám. Látom elfutását.
Vízióm ez ismét – lassan elszökő kép. Dermedő a hullám;
Vége. Volt, de nincs már. Múltba halt a „csak vélt” Artemisz csodás-szép
Kőből épült templomán.

2012.07.19.

NA VÉGRE! ELKÉSZÜLTEM VELE!

Miként írhatnék le hangutánzó módon egy jó mély sóhajt? Mert a mai nap délelőttjétől bizony van okom a megkönnyebbült lélegzetvételekre. Talán még az „*Akkordosom*” *Nagybársányhoz* című próbálkozás elkövetése sem volt ilyen piszokul nehéz munka, mint ennek „tető alá hozása”. De jól dolgoztam-e vajon? Erről csak Te tudnál valamit mondani... Jómagam nem nyilatkozhatok, mivelhogy ez esetben hamar megkapom Tőled a melléknevet: BEKÉPZELT. Egyébként sem az én dolgom a szakértő bírálat hangoztatása. Tény, ami tény – **ilyen formájú** verset eddig még soha nem írtam meg jól! A valaha létezett Artemiszon keltette benyomásokról, látomásszerű képzelgésekről szólóval formai szempontból nincs gond. Legalábbis remélem, hogy nincs.

Lehetséges, hogy az említett kölönvers sorainak zenéltetése (esetleg) egészen jól sikerült? Annyira szeretném egyszer elszavalni Neked a ma végső kiigazítást nyert antik formájúmat! Nagyon-nagyon összeszedném magam akkor, mert minimum élményszerűnek ható produkciót akarnék nyújtani. Közben pedig le sem venném a szemem a világ legbájosabb női arcáról... Miről beszélne a tekinteted a mondókám befejezése után? Átmennék-e a vizsgán, avagy megbuknék? Elképzeltetők, hogy valamikor színvonalat is fel-felmutató költőként fogsz engem elkönyvelni?

Elégtelen a szókincsem az ógörög poéták szakértelmének minősítéséhez. Holott hallottam már olyan kijelentést, miszerint **mára idejét-múlttá lett az antik költészet formavilága**. Na ne! József Attila például csupa choriambussal ütemezett sorból alkotta meg *Várakozás* című költeményét. Amennyiben a múlt század első felének pazar tudású (és magyar) költője megfelelőnek találta az antik ütemféleséget ehhez a fiatalkori verséhez, akkor miért ne írhatna bármit egy másfajta ütem felhasználásával a késő utókor akármelyik verselője? Ugyan már miért ne?! Írtódom a nagy szavaktól, ezért kritizáltam meg írásban dr. Jankovics Lászlót, Egyetemünk antik poétikával foglalkozó adjunktusát a tavalyi esztendőben. A tanár úr tudniillik ÖRÖK-nek titulálta az ún. szapphói és anakreóni sortípust. ÖRÖK... Egy szó, amely sokszor semmit sem mond.

Zenét adjatok minékünk, zenét! – írta „anno” egyik kiáltványában Paul Verlaine. Ha a vers meg a muzsika kapcsolatából kíván valamit érvényre juttatni a kötött formájú költeményeket elkövető poéta, mi okból őrizkedne az ókori görögség által kitalált formai megoldásoktól? Nem mondom, a mi magyar költőinknek más formailag értelmezett eszköz is rendelkezésükre áll. Ettől függetlenül olykor-olykor odakacsintunk az antik Hellasztól átörökölt megoldásokra – **semmi bajunk sem lesz ettől!** Én a legutóbbi két próbálkozással eléggé jelentős „odakacsintásra” szántam el magam. Elsősorban persze a másodikkal... Hogy bitang nehéz feladatot jelentett? Azt jelentett valóban!

Ha már eltökéltem a versírás folytatását, miért tojnék a gatyába a rám váró próbatételek miatti félelmemben? Rendben, lehet csupán rímestített szótagszámoló formában is verselni. Ám az ó- és újgörögség akkora rajongójának, mint amilyenek én tartom magam, ez teljességgel járhatatlan út volna.

LESZ-E NEKEM CÍMZETT MONDANDÓD ERRE A „KOLONOSRA”? ÉS HA LESZ, VAJON ODANYÚLSZ-E MAJD A TELEFONODHOZ?

2012.08.09.

A „RODOSZI APHRODITÉ” SZOBRÁNAK KÉPÉT
NÉZEM – DE SOKSZOR MÁST LÁTOK

Néma vagy, de sűgást hallok egyre: 'Ó, jőjj...' Testedé e két szó.
Mozdulattal is hívsz, mégse indulok most; félek egy kicsit még.
Combod íve csábít... Ámde tétován nyúl, gyáva még a jobb kéz.
Tán hajadhoz ér majd – azt simítja inkább férfivágyam élénk,
Hamar erősödő szele?

Mintha újra hívnál. Hallom azt a két szót! Félni tiszta égés.
Árva csend a kőszáj. Most elég a látvány. Béna voltam – elmúlt.
Szinte él a márvány... Bűvölő a mozgás, bűvölők a formák;
Nyúl Feléd a jobb kéz, érzi combod ívét. Teljesült az ábránd,
Fütyül a vágy erős szele!

2012.08.18.

ELKEZDTEM HÁT EZT IS

El, de mikorra érek a végére? És ebben vajon lesz-e szakaszt záró „lábvers-típusú” sor? Majd elválnak... Mindenesetre az ithüphallikus kólonok maradnak a fő sorépítők. Akármilyen is a formája, ez a próbálkozás nemcsak a hellenisztikus korszak szobrászatának egyik remekművéről fog szólni. Mert valakinek az árnyéka rendre odabújik az antik módra ütemezett sorok közé. Hogy ki az a bizonyos VALAKI? Gondolkozz és találd ki! Nem kell sokat gyötörnöd az agyad, hogy eredményre juss.

*

Egyébként ma este orgonamuzsikát hallgattam a Székesegyházunkban. Ezúttal a fiatal Szabó Kata bővölte a manuálok billentyűit, a regiszterkapcsolókat, no meg a pedálművet. Játékát szemmel is követhettem – ezért a zenére figyelés közben többször gondoltam a budapesti Zeneakadémia nagyorgonáján számtalanszor játszott Lehotka Gáborra, valamint a kétmanuálos, pedálműves „Hammond”-ja előtt valaha ült Keith Emersonra... Egyébként Kata előadásában a nagyérdemű J. S. Bach, Max Reger, Koloss István és még valaki zenéjéből kaphatott ízelítőt ezen a forró nyárestén.

Jó volt a folyamatos „ránézéssel” kombináltan odafigyelni az ifjú művésznő játékára. Különböző korok muzsikája suttogott, lebegett, dalolt és olykor bizony kiáltott-dörgött a hangszerkirály sípjából. Remekül szól a Város székesegyházának Angster-gyártmányú instrumentuma – főleg, ha nem holmi pancser ül játszópultja előtt. Fogalmam sincs, hová valósi Szabó Kata, de az orgonajáték csínját-bínját alaposan ismeri. Pedig szemtelenül fiatal... Amikor a szólam basszusait hallhattam, észrevettem, hogy ezek majd’ mindig a pedálynomások eredményeként hangzanak fel. Nyomban egy régi emlék ötlött az agyamba: újra látni véltem a TV-ben egykor megsodált Rhoda Scottot, amint harisnyás lábaival játssza a „mélyeket” kétmanuálos Hammond-orgonáján. Improvizált-e ekkor a népszerű jazz-művésznő? Ezt ma már lehetetlen megmondanom.

* * *

Pár pillanatra hadd ugorjak vissza készülő versemre! Arra, melyben az első (?) szakaszt lezáró sorban két egymást követő jambust fog közre – jobbról és balról – **egy-egy** pirrichius. Szerinted nem jó ez a versláb-összetétel? Mert énszerintem nagyon is megfelelő. Kérdés mármost, hogy egyáltalán szükséges-e **folytatnom**, azaz **legyen-e** következő versszak? Úgy vélem, kellene valamilyen folytatás. Hiszen a Rodoszi Aphrodité szobra kapcsán volna még mondanivalóm... Csak hát kutya keményen meg kell küzdenem a vers mindegyik soráért! Szavamra, né-melykor határozottan irigylem az ógörög kollégákat.

Vajon **hatott-e** az agyamra a pénteken élvezett orgonazene? Amennyiben folytatom ezt a „kólonost”, a második szakasz lezárásánál is illene az alábbi versláb-struktúrát használnom:

u u u – u – u u

Na jó, de szöveg is kell ám ide! Vagy a „második” esetében ne így nézzen ki a záró sor? A francba, így kell kinéznie – okvetlenül így kell kinéznie! Viszont az ütemezett sorok számát négyről lecsökkenthetném kettőre, vagy pedig háromra. Tegyem ezt?

2012.08.24.

GYŐRI ZSIGAI KLÁRA

GYÖNGY-BETŰKKEL ÍRVA

Zárt terek közé szorult fagyos lázpír.
Élet-szikrája ördögi köröket ír.
Nap hunyorogva ébred,
Álom-vásznán pirkad a reggel.
Hamvas, ősz szakálla
Meg-megrezzen.

Kincsek romok téglái közé feszültek.
Évgyűrűk egymásba kapaszkodtak.
Ismerem jól kopott út csorba kockáit,
Integető fák lombját, koronáját.
Cselszövészel megbúvó,
Testet gúzsba kötő erek hálóját.

Ne fogd le szemem!
Elvetélt szó, beléremeg dallam.
Szavak hosszát a lélegzet szabta.
Papírra vetett gondolatok sora,
Könnybe mártott,
Gyöngy-betűkkel írva.

ÖLELJ MINDÖRÖKRE!

Tudod, már ne gondoldj arra:
mi lesz, ha megszűnik lét,
égen varjúhad kering,
Újvilág röghöz köt,
jelen, s múlt keveredik.

Ronggyá gyúrt a múlt,
malom évgyűrűkre tépte,
idő vasfoga marta,
élet-vásznára feszül képe.
Gondoltál valaha arra:
még nem is éltél, nem öleltél,
kenyér morzsája maradt,
lelkedbe őrzött vágyaiddal?

Már ne gondoldj arra, mi fáj,
fények lassan kialszanak,
idő vonata egekbe suhan.
Nytott szemekbe port fú a szél,
forr a világ, csírája fércet fűzött
rég a múltba.

Érzések vulkánként törnek fel,
könny permetet lehel:
érintsd meg lelkemet,
még utoljára simítsd arcomat,
testem szorosan fond karodba,
ölelj mindörökre!

HOGYAN LEHET?

Hogyan lehet meglátni bűnt,
sebet kötözve elengedni bánatot,
kezet fogni bénító félelemmel,
megölelni a Holnapot!
Hogyan lehet égbe írni a bűnt,
betemetni tartozást, feloldozást várni,
ami annyira fáj?

Nem kiáltok,
csak halkan suttogom,
hagyom még,
sors karomba ringatózzon,
könny homokba hulljon,
tengerrel vegyüljön,
szél vigye tajtékzó hullámát,
film még ne peregjen,
ég köntösét magamra veszem...
Földi élet túl disszonáns nekem!

Ígéret földje
rothadó falevélre ne hulljon,
Univerzum könnye
vad örömet, fájdalmat befogadjon,
s ha halkul a dallam,
opálos a fordulat,
cinkos a hajnal,
remény veszni látszana,
mert fázik a lélek,
tíz körömmel védem!

KÖNNYEK ÜZENETE

(Szülővárosomnak)

Még most sem tudod: ki, és milyen vagyok,
Ítéletet, mégis mondtál felettem, - egy életre!
Még most sem tudod: hogy van szívem,
Tudom, mit jelent: tisztelet, alázat, megbocsátás,
Hazaszeretet.
Érző szív dobog bennem.
Őszinte, igaz szót,
Mindig előnybe helyeztem!

Ha tévedtem, soha nem szégyelltem
Bocsánatot kérni,
Tudtam pontosan, mennyire tud fájni,
Mit jelent másik oldalon álló vétlennek megélni.
Bántani most sem akarlak, de a szó elszáll.
Ha eddig látni sem akartál, meg sem hallgattál,
Így tisztelettel elmondom:
Ember maradok, akkor is,
Ha szemedben,
A másik oldalhoz tartozom!

Soha nem akartad tudni, látni, hogy ki vagyok!
Asztalhoz sem engedték ülni.
Én magamban, egyes- egyedül, - Ti százan ellenem!
Bosszú virágát soha nem dédelgettem.
Nekem csak a tüskés, és mindig mással adattad,
S bár bűnöm nem volt soha,
tudnod kell azt is, - Nem nekem volt az!
Szégyenkezni sem nekem kell soha!

Igazság fáj, ha nincs belátás, jóvá tétel.
Feledni, túlélni, nehéz,
Kinek látni, tenni kellett volna ellene,
Falazták a múltat,- összezárva építették a jövőt.
Így az erkölcstelen harcból már csak
A becsületem maradt!

Szememben könny,- Te, Büszkének vallod magad!
Hontalanná tettél - Erkölc, arc nélkül jár.
Már nem kérek, oly sokszor megtettem,
Akkor sem, ha nagyon fáj.
Vérző sebeimmel magamra hagytál,
Egyetlen Szülővárosom,
Egyetlen Hazám!

SZIVÁRVÁNY HÍDJÁN

Lámpás rejtelembe kapaszkodva
szivárvány hídján, -ég és föld között
merengve csodálom a felkelő napot,
kegyelmes sóhajba ébredő holnapot.

Élet sorjai marokba vágta, múlt
lúdtollával barázdát szántva.
Ködbe kóválygó tompuló bizsergés,
kimondatlan, egymásba ölelkező szavak.

Újra holdvilág lép színre, -sötétségbe elidőzve.
Izzó talaj fosztott hit örökség súlya alatt
Talpak alól perdülő kövek,
szellő hátán riadtan rezdülnek.

ELMÚLT A NYÁR

Elmúlt sok nyár, s újra jó egy, szembe...
Élet a mában,- sárguló ősz ruhája.
Őszbe forduló tél fagyos fogát húsba
vájja. Mindenki siet valahova, de oda,
nem ér soha. Mintha minden mozdulat
illúziónak tűnne: felborult élet szekere,
fagyott a gondolat, út rossz felé kanyar,
rúd mégis halad, - Vakon előre!
Gomba szövevényes spórája föld alatt
tekereg - szellő szárnyán mindent vihet.
Összecsúszott minden, struktúra élen áll,
kérdés túl halk, válasz fals, egészen más,
mint magyar nyelvben a teljes áthasonulás.

HANYECZ ISTVÁN

2010 Gothia Kupa-B-18 final-Kärra KIF-Paks SE- prózavers - (SHF) -

Stefanicus Hungaricus Firkász alias Istvan Hanyecz

A magyar atom - városnak Junior fiai
a vendéglátó svédországi Göteborgban
menetelve vonulnak be a Gothia kupán
a városi Heden-center mű-füves pályára
szépen, fegyelmezetten, bátran a döntőre.

Az ellenfelük, a helyi Kärra KIF csapata
edzett, fiatal magyar fiúk, kemény vitézek,
a svéd vikingek is szép szál, edzett legények
protokoll után, baráti-sportszerű üdvözlés
és a bírónak füttyjelére elkezdődik a meccs.

a fiúk adogatnak, cselezgetnek, átlőnek
és keresik a módját, a lövés lehetőségét,
no meg a labdát, hogy juttassák a kapuba.
Háromszögeznek, vagy hosszan indítanak
de bátran, határozottan kapura is rúgnak.

Mindkét csapat ügyesen, szépen játszik.
Amikor egy labda vonalon kívülre került
a Kärra-s fiú, Ivar szemfüles és gyorsan
bedobja a labdát a csatárnak, Marcushoz,
aki, egy csel jobbra, egy meg balra és GÖL.

Nagy az öröm 1:0 a hazai csapat javára,
de mi sem adjuk fel, hajtunk, cselezünk,
keményen harcolunk minden labdáért,
de a játék továbbra is nagyon sportszerű.
Végre egy kis pihenés következik, félidő.

Most mindenki mondogatja a magáét,
nagy tenni akarással fogadkoznak a fiúk,
az edző nyugtatja fiait, kér, taktikát ad,
igyekszik felrázni a csapatot, higgadtan.
S már hív is a sípszó a második félidőre.

Beindult a gépezet, új erővel a végcél felé
a paksiak is támadást-támadásra vezetnek,
jól cseleznek, fejelnek, adogatva küzdenek
s hosszú labdás indításokkal próbálkoznak,
de valahogy ma a támadásaik elakadnak.

A svéd védelem sorba hárít minden labdát.
Ádáz, sportszerű küzdelem folyik a pályán.
Kisebb-nagyobb koccanások előfordulnak.
A magyar kispad kiabál, buzdít új támadásra,
hogy még az utolsó percekbe is mindent bele.

Az edző igyekszik még felrázni, lelkesíteni fiait,
de a paksi csapat elfáradt már a vitézi csatába
megszólal a meccs végét jelentő bírói sípszó is.
Ma nemes, sportszerű csatát vívtak a paksiak.
És 2010-ben a Gothia Kupán ezüstérmet nyertek.

Kupa-érem átadás jön, gratulációk , fotózások,
felszabadult mosolyok és a szép volt paksi fiúk:
- Ria, ria, Hungaria, hangzott el a lelkes buzdítás.
Nékem a tollforgatónak adatik meg e lehetőség,
hogy itt papírra vessem a hangos gondolatim

Köszönöm barátim e sportszerű csatározást,
üdvözlöm a paksi sportszerető társadalmat.
Kívánok további szép sikereket, jó egészséget!
Úgy legyen hát, Isten engem úgy segítjen
és remélem, hogy jövőre újra itt találkozunk.

Eme vitézi tetteket, paksi sportvezetők és a junior gyerekek,
a B-18 éves korosztályban érték el, a Gothia Kupán.
Köszönöm Honfiak, hogy veletek lehettem és örülhettem e szép eredménynek.

Mindez lejegyeztetett az Úrnak 2010-ik évében, Július havának, 30-ik napján.

Maradok sportbaráti tisztelettel felétek kedves Paksi-ak

Köszönöm a szöveget, a tollnál jelen vala

mvh: shf

Stefanicus Hungaricus Firkász alias Istvan Hanyecz

Göteborg 2010-07-27

**B-Final i Gothia Cup B-18 ! (Prosadikt)Stefanicus
Hungaricus Firkász alias Istvan Hanyecz**

Tjugotvå spända, duktiga unga spelare
klara för final matchen o riktigt taggade
Nu marscherar de ut i Hedens gröna matta
i denna vackra, härliga juli dagen 2010
Killarna är spända för stundens allvar
Nu är det final dags i B- finalen mellan
Kärre KIF o ungerska Paks unga killar

Domaren blåser igång denna matchen
Vi börjar rulla boll mellan våra kanter,
klokt, bygger vi upp anfall efter anfall
långa kross bollar, fram och tillbaka.
Våra motståndare duktigt försvar sig
båda lagen spelar mycket disciplinerad
Jussila, vår duktiga lagkapten styr spelet

Marcus fajtas o ge hundra i närkamper
vi har flera bra skott i första halvleken.
då kommer ett inkast, och vår Ivarsson
är mycket vaken o gör ett snabbt inkast
till Marcus Boström, han skyter bollen
kalt i mål, ett noll till Kärra, alla jublar,
blir glada, springer fram till målgöraren

Hela bänken hoppar upp o kramas
vår publik visar sitt rätta jag också
några hårdare krokar med varandra
Ungrarna kämpar sportligt, mycket bra
Ralle räddar alla skotten, mycket säkert
bege lag kämpar o anfaller bra o flitigt
våra försvar fungerar mycket samspelta

Matchen är mycket jämt o disciplinerat
efter första halvlek får killarna pusta ut
då får de höra tränare Reines goda råd
Örjan, Conny o Tomas pushar gänget
Vi byter några spelare, ändrar lite taktik
Domare blåser i gång den andra halvlek
Vi är skärpta o mycket vakna o taggade

Vi är med i matchens alla händelser
i backlinje Niklas R, Linus K, Jonathan C,
Hasse, Omar, Fossum, Magnus L stabilt
Mitten sliter stenhårt Niklas A, Mackan A,
Tommy V, Forsberg, Shafee o Simon
på kanterna, Ivarsson o Zäta löper flitigt,
river de upp hela plan, anfall efter anfall

Matchen är mycket jämt o disciplinerat
kampviljan fortsätter i andra halvleken
Bege två lag försöker visa upp sitt bästa
Ralle räddar skott efter skott, mycket säkert
Ungerska bänken skriker o gapar desperat,
de gör allt för att göra ett mål i sista minuten
Viljan är jätte starkt hos båda lagen,

Alla sliter som en varg på sin post
vinna eller försvinna som står på spel
men turen står på vår sida denna dag
lagandan står på toppen i denna match
i sista minuten vi missar öppet mål av Boström
matchens unga Jonathan C spelat jätte duktigt
domaren blåser av matchen, då bryter ut glädjen

Nu blir prisutdelning, fotografering, champagne
vi tackar för ungrarna, den sportliga matchen
Idag har visat vi, att Kärna KIF-s Juniorer var bäst
Lagens moral och vilja växte match efter match
för mig ,som skrivit dessa rader återstår bara säga
tusen tack o gratulationer för killarna o ledarna
Under Gothia Cup, har våra killar visat fint spel

Göteborg 2010-07-27

Jag tackar mig denna vecka för Juniorer, B 18 o Ledarna
vid pennan:
Stefanicus Hungaricus Firkász (shf) alias Istvan Hanyecz

HORVÁTH GÉZA

ECCE HOMO

Hosszú út vezetett eddig,
megváltozott az ember szíve és álma,
helyükre kerültek a dolgok: a fényképek,
a leporolt könyvek és a boros poharak,
a vég nélküli beszélgetések,
a torkunkra forrott szavak,
az ujjak, lábak és karok,
minden, ami az élet apró jele.

Most illatörvényedben halódva állok,
és keringve jönnek kósza képzetek,
hogyan jött szobádba el a tépett ajkú nyár,
a vörös szakállú ősz a dühös telet vonszolva maga után,
majd ahogy a záporverte tavasz újra fénnel betakart.
Az erdők is előjönnek és a csüggedt meredélyek,
az utcák, a házak, az elfáradt bazaltkövek,
és mindenki, akit azóta elfeledtem,
de leginkább mezítelen lábad áramvonala,
kreol bőröd, hajlataid színének változása.
Édes anyagból voltál, egy sötét szirmú rózsa,
csókjaid a szétterült folyók lassúsága,
szobád ámbra-homályában elvesztem a szádban.

Mint a méh, aki a kaptárt soha el nem véti,
vagy a jó pásztor, aki mindig rátalál a nyájra,
úgy térek vissza templomaimba,
kiapadt folyómedreimbe,
a nedvességet izzadó szőlőlugasokba,
a gyökerekbe,
befelé forduló panaszok között
üres folyosóimban lépdelek,

mert igen!,
aznap megtébolyult bennem az ég,
és úgy kopogott a világ a fejemben,
ahogy azelőtt még soha.
Annyira fáj,
mint amikor levágott tarlókon jár az ember,
amikor tüskék tépik a testét,
vagy inkább... az utolsó szó magába zárult
roppant zenéje.

A katedrálisok mozdulatlansága én vagyok,
minden gyámoltalan cselekedet,
egy súlytalan teher,
egy befelé nöövő csíra,
a sehová sem vezető út.
Egymagam maradtam, de mégsem egyedül,
mert hallom, hogyan nyitja szirmát a virág,
hogyan lélegzik a fákon a lomb,
látom, hogyan nő a vetés a földeken,
hogyan nő a haj és a köröm, hogyan hull a fog...
de a könnyek tudománya is az enyém,
Isten borzasztó csendje.

Pécs, 2011. augusztus 3.

JENEI ISTVÁN ÉS CSALÁDJA

A PÉCSI ORIGÓ-HÁZ 2012. MÁJUS 24. KIÁLLÍTÁS
MARGÓJÁRA.

Amikor a keleti fények színeket folytatnak szemünkbe, s az ég madarai kitöltik a távolságokat s mi tisztán, nyújtózva ébredünk, lármás zsvajjal megindul az élet a remény küszöbén. Még nem tudni, mit tartogat a nap, még nem tudni, mit ad majd az este. De a fémek, a fák, az ecset, tű – cérna és a képzelet ott motoz mind az ujjaink hegyén. Valahogy ilyen az, amikor a kaposvári Jenei család felkel reggelente, hogy szereztetüket beléformálják az alvó tárgyakba.

Ékszerdoboz

Rekeszes tálka, faragott láncsal

Faragott szilvavag karkötő

Faragott üvegtartó butykos

Olaj kép

Pastell kép

Kertem virágai
Pastell kép

*Pastell,
velúr paspartun*

Pastell napraforgók

Tűzromán

Kovácsolt rózsza

Kovácsolt csillár

Kovácsolt hasábtartó

Kovácsolt lépcsőkorlát

Kovácsolt lépcsőkorlát

KAPINYA ILONA

Rajzfodrászat

KÁSÁDÁ CZ JÓZSEF

Kásádác Z József (Kási) 1963.07.13-án született Pécsett, 14 éves kora óta gitározik. Egyik alapító tagja volt a Halley zenekarnak, ezt a Morris követte, legismertebb formációj a viszont az Algernon volt. Most a saját alapítású, saját nevét viselő Kási-ban gitározik. Együtteseinek számait nagyrészt ő szerezte, szerzi.

Kási neve összeforrt az instrumentális rockzenével, a lírai filmzenétől a dallamos rockzenéig mindent szívesen hallgat és játszik. Zenei pályafutására többen is nagy hatással voltak a műfajuk klasszikusai közül. A dallamos power metáltól - Sonata Arctica - Ritchie Blackmore, Yngwie Malmsteen, Al Di Meola, Yanni, Mike Oldfield, George Bensonon át a komolyzenéig (Vivaldi, Bach, Beethoven) vannak kedvencei, ezeknek feldolgozásait szívesen építi be repertoárjába is. Családi kötődései miatt szereti az olasz nyelvet, olasz zenét, játszott már olasz zenekarral is. Kási zenéjével minden korosztályhoz szól, aki szereti az igényes, dallamos gitárzenét.

NÉHÁNY ISMERTEBB SZERZEMÉNYEI

Snowfall	2:59
Dm Toccata (Bach)	2:49
Star of the East	3:21
Hurricane	2:37
Wonderful Reality	3:50
Childheart	2:43
Spring (Vivaldi)	3:51
Scotland	4:07
Seagull	3:54

Kási, néhány éve csatlakozott a CINKE programhoz, mondhatni, állandó zenésszé, zenekarrá vált a rendezvényeken. Irodalmi estek líráit teszi teljessé gazdag dallamvilágával. A már jól felépített, kidolgozott műveken át, egészen az improvizációig merészkedve hódítja meg a közönséget. Lélekemelő gitárjátéka harmóniát teremt a versek sokasága közt.

Wonderful Reality - videoklip

LÉNÁRD JÓZSEF

AZ UTCA FELETT

1849. október 6. megemlékezésére

Az utca felett behajló lámpatestet
rozsdásodó vasoszlop inogva tartja.
Világítaná a szobrokat, de egy fa
oda nőtt. S az árnyéka halk szavú csendet
követel. A volt hatalom ki büntettet.
Vértanukat ölt ott Aradon. Folytatja
ma is másképp más hatalom. Az Olt hangja
egy nagy tiltakozás, a bitófák felett.
Volt kit lelőttek másokat őrületbe
egymásután bitófához vezettek le..
Országunk megrogyott pillanat, döbbenet.
Most csöndben nézd, a téren árnyékban nőnek
a vértanuk emlékei. Ők adnak fényt.

MINT AZ IMA

Ölelkező hétköznapiakban
falakat bontok. Belőle
hidakat építek. Örökre
elérni, s Te dallamokban
harcolsz, könnyeiddel. Már halkan,
régóta ölelsz törődve.
Az elgömbült életünk tükre
kettőnk védelmében szóltan.
Késett szaladásban magunkkal
visszük ami elől futunk,
s a fájdalom, szállna utánunk.
Torzul az idő, minden ugar.
Tisztogatod a foltokat.
Etetsz, s etetlek. Itt egy falat.

MEZŐDI SÁNDOR

BARÁTOD SOSE VOLTAM

Barátod sose voltam. Lekezeltél,
mint abban az időben másokat.
Később, mikor már szabad préda lettél,
keserűen kérted bocsánatomat,
mert megbántottál. Régen elfeledtem.
„Ugyan, Jenő!..” hát ez meg mire volt jó?
„Tudod...” felelted: „Élni lehetetlen!”
Bizony, rég elsüllyedt minden hajó.
Most, hogy a régi képző előtt jártam,
eszembe jutottál, Jenő, szegény.
Tudják-e neved Pécs városában,
hogy innen indult egy ifjú legény:
s úgy hódított abban a pártos korban,
hogy félholtan maradt az utcán.

BESZÉLGETÉS

Megint ébren vagy, gyermekem?
Igen, a halál van velem.
Nyugodj meg, nincs itt más, csak én.
Édesanyám, a falon ott a fény!
Az csak a csillag fénye tán.
Mi az-az árnyék ott a fán?
A felhő szállt le csendesesen...
Nézd, a kopogást mellemen!
Szívedre gyógyfűvet rakok.
Én még akkor sem alhatok!
Pihenj le, nincs itt más, csak én.
Édesanyám, a falon ott a fény!..

OLYAN JÓ VOLNA

Olyan jó volna megfiatalodni,
nagy tél után új tavaszt hozni,
elébe menni egy új nyárnak,
ahol még tártkarokkal várnak...

Nem jó így a vég felé menni,
igazán ott sose lenni,
szomorú szívvel azt érezni:
nem lehet semmit jóvátenni!

Mert valami többé sehol nincsen,
hogy igazán örülni segítsen,
s nagy, örök sötét folyón
látom már úszni a hajóm...

Pedig még volna feladatom:
nem mondtam el minden dalom,
de úgy érzem, most már hiába,
eltűnők a nagy éjszakába...

Olyan jó volna pedig élni!
Nagy tél után tavaszt remélni,
elébe menni egy szebb nyárnak,
ahol még tártkarokkal várnak.

NEHÉZ A SORS BILINCSE

Némasága nevelte belém
az élet ízetlen ízét,
s az árvasága volt az enyém,
az adta szemem vad fényét.

Hiába pendült meg a húr,
lábam zajtalan maradt.
Fejem, fejem fájt vadul
és hallgattam nagyokat.

Mosolyra nem gyúlt ajkam.
Kezem ökölbe szorult.
Nem, soha nem jajgattam,
szívem a csendtől tanult.

Mily nehéz a sorsnak bilincse.
Veszett szelek járnak.
Van, kinek hallgatás a kincse,
s ki nem parancsol a szájnak.

MOGYORÓSI VERONIKA

ÁLMAIMBAN MÁR LÁTTALAK...

Mondd, miért van, hogy rólad álmodom?
Jössz felém egy pirkadó hajnalon.
Kezeddel orcám lassan megfogod,
Szívem szíveddel egyszerre dobog.
Lázcsókjaid érzem ajkamon,
Szemlesütve kívánlak magamhoz...
Ébredés keserű érzést kavar,
Felnyíló szemem jövőben kutat...
Vágyaim repülnek most is feléd
Míg lábad küszöböm érintené.

VÁGYAM

Nem tudom miért, de vágyom nagyon,
veled legyek éjszakán, nappalon,
nézni csendben, figyelni arcodat,
kérni, ne múljon el a pillanat.

Várni, legyen az idő parttalan,
fejem válladra hajtva gondtalan
lelkem a lelkeddel egyesülne.
...Odakinn az utcazaj elülne.

NAGY GABRIELLA

...PONT MOST...

...pont most,
amikor elengedem kezéd,
amikor a szívemben parázs a szeretet

pont akkor
kell újra és újra mondanod,
sorolnod a szép szavakat,
szőni az égszínkéék álmokat,
emlékezni arra, amire oly sokat vártam
s nem felejtetni az évszámot nyárban.

...pont most,
amikor elengedem szíved,
amikor új színt küldött az Isten

pont akkor
kell újra átélve mondanod
azt, amit hallani vélek, s akarok.

....pont most...
pedig régen mennyire vágytam:
hogyan halljam,
hogyan értsem
a szavaid énekét,
hogyan érezzem
a hűs gyöngyfák rejtekét
vagy a napsütés aranyszirmát,
mely festett az égre pillét,
kinek szárnya takart,
mint a selyemrét.

...pont most...

HAJNALI GONDOLAT

Hasadt a hajnal
mégis hiányzott a fény
utcai lámpák ködében
elveszett a fázós remény.
A szél felvette hosszú uszályát
letörte bokrok és fák apró ágát
zihálva kócolta, cibálta
a szunnyadó csend házát.
Szememből elrepült az álom
pedig jártam varázslatos tájon
hol az ég kékebb a tengernél
a szivárvány csillogóbb a napfénynél.
Ott lépteid nyomán hársvirág termett
hangod a légben nevetett
karodban játszó tündérlány
koszorút font a múlt hálóján.
De az eső egyre jobban kopogott
álmodozásra több időt nem hagyott
a hajnal gyorsabban ébredezett
s a gyönyörű álom végleg odalett.

GRAFITJEGYZET

Papírfecnin grafit jegyzet
hallgatásba bújt ősi jelek
lassan rendeződő sorok
csak Te tudod ki is vagyok.

Papírfecnin grafit jegyzet
rajzolva érint alkonyt, s eget
kezedben olvadó gondolat
húrokon zenél hangokat.

Papírfecnin grafit jegyzet
szélén hófedte magas hegyek
karod boldog ringatása
dallamot csal félhomályba.

Papírfecnin grafit jegyzet...

TÉLBEN

Nincs annál szebb a télben,
mikor ezüsthomállyal köszön az éj
és hópelyhek szállnak dunna alól
az ég márványló liliomszegletén.
Hiányzol - suttogom magam elé halkan
az utcai lámpa derengő fényénél,
s királyi palástként terül rám
a csillogó, hideg fehérség.
Nincs annál szebb a télben,
mikor udvaros holddal köszön az éj
és a fal halovány árnyán
ránk mosolyog az óarany ridegség.
Nézd - nyújtom tenyerem feléd
ahol a kristálycsillag gyenge teste,
úgy olvad el meleg leheletre,
mint a könnyemmel keveredett festék.
Nincs annál szebb a télben,
mikor érezhetem kezéd melegét
s mosolyodon át láthatom
a képzeletünk fodrozódó víztükrét.

OLASZ IRÉN

HANGSZERED VAGYOK

Hangszered vagyok, lelked húrján dallam.
Mennyei zene, amit csak angyalok ismernek.
Hajnalsugár, ki bebocsátásra vár
szíved rácsos kapujánál.

Tárd ki szíved kapuját, küszöbödöt hadd lépjem át,
nyisd meg azt a világot, amire oly régóta várok.
Hajnalhangom hívogat, madárdallal csalogat,
gyere Édes szeressél, szívvirágom lehessél.

Szerelemföldembe ültetek, ne félj, jó kertészed leszek.
Édes csókkal öntözgetlek, harmatcseppben megfürdetlek.
Széltől, fagytól megkíméllek, testem melegével védlek.
Kicsi kezem lesz a támaszod, életedet rábízhatod.

Szirmaidon lelkem ragyog, gyémánt fényben harmat vagyok.
Hajnalsugár hogyha lebben, tüzet gyújt a szerelemben.
Hajnalhangja visszhangra lel, visszhangozza, szeretsz engem,
harsonáznak az angyalok, hajnalhangod én vagyok.

VALLOMÁS

Talán csak az áprilisi szélben reszkető levél,
magányos hajnalokon didergő fény,
pillangó szárnyán rebbenő sóhaj,
madarak trilláján csendülő szólam,

talán csak a tulipán pirosuló kelyhe,
zümmögő méhecskék mézgyűjtő kedve,
szívemnek vergődő lobogó lángja,
tüzemnek fortyogó magma olvadása,

talán csak a lelkemnek anyás szelídsége,
becéző kezemnek tested érintése,
szám, ahogyan keresi a szádat,
vágy, amivel epedek utánad,

talán csak a bűn amiben élek,
szerelem amit folyton remélek,
talán csak a hangom ígésző varázslat,
csak Rólad szólna, Neked vallanának.

FÉSZEK

Eljött az ősz, a tél közeleg,
nincs fedél a fejem felett.
Hol van már az ifjúság a kikelet,
a büszke sas szárnyaszeget madár lett.
Testem elnehezült, a múlt rátapadt,
szabad lelkem még sem tört meg az iga alatt.
Ősz van, a tavasz már messze jár,
elköltözött minden vándormadár.
Nem nézek a múltba, nem nézek a jövőbe,
jelennek jöttél az életembe.
Fészket rakok belőled és belőlem,
jóssággal, gyengédséggel bélelem.
Hitünk, becsületünk lesz az alapja,
nincs vihar ami azt megingatja.
Vágyban egyesül testünk minden ága,
összefonódik a szoba falába.
Gondolataidból nyitok ablakot,
mutasd meg a benned rejlő Világot.
Füledbe szerelmes szavakat suttogok,
titkainkkal csukom be az ajtót.
Arany szófa ölelő két karod,
selyem párnám őrzi az illatod.
Könnyű léptednek örül a padló,
a szőnyeg is szerelemre csábító.
Férfias tested ölembe fogadom,
álmodban, álmunkat álmodom.
Érintésed szenvedélyből vetett ágy,
percként rohannak Veled az órák.
Szőke bőröd meleg takaró,
beléd burkolózni oly jó.
Szereteted puha melegség,
közös vétkünk az egység.
Jó kedvedből nyílnak a virágok,
harmatos lelkedben mezítláb járok.
Csillag szemed tiszta vizű tó,

szobám falán tükörnek lesz jó.
Édes csókod finom étkem,
Égi mannát terít nékem.
Rímeidből faragok oltárt,
szavaidból éneklek Zsoltárt.
Esti imádságom a neved,
hajnali fohászom a szerelmed.

ÉRINTÉS

Emlékszel? ... Augusztus volt,
az eső éppen csak elállt,
erdő mélyén, ott ahol senki sem jár,
minket egy kis menedékhely várt.

Ágyat vetettél susogó lombok alatt,
vágyat keltett bennem minden mozdulat,
két erős karod pillékként emelt,
galamb szelídséggel magához ölelt.

Szégyenlősen, levelek közt bujkálva,
kileste titkunkat a sápadt napsugárka,
azt, hogyan gyengéden öleltél,
édes csókjaiddal kedvesen becéztél.

... És akkor jött egy pillanat,
ami azóta is fogva tart,
érintésed magasba emelt,
éreztem, többé nem ereszt.

Testünk az ölelésben egybeforrt,
szívem a szívedben dobogott,
lelkem megtalálta duálját,
felismerte Isten áldását.

Aurád, szivárványbuborékként körbe font,
sosem felejttem el azt a pillanatot,
így repültünk a magasba,
felhőkön túl a csillagokba.

De, még onnan is tovább,
Tejútrendszeren, galaxisokon át,
egy egészen más dimenzióba,
a Mindenség birodalmába.

Végtelen idő, amiből jöttünk,
most, újra ajtót nyitott előttünk,
Öröm, Boldogság, Szeretett várt,
félelem már nincs odaát.

Öröklét országába hazataláltam,
mégis, most még nem erre vágytam,
mert, itt nem maradhatok,
éreztem, hogy zuhanok.

Erős, védő háló felfogott,
két ölelő karod volt,
Benned leltem otthonra,
Angyalom a titkot megsúgta.

KERESZTÚT

De jó, hogy itt vagy!

Bárcsak örökké tartana ez a pillanat!

Két erős karod ölelésében tartasz, mintha csak belém akarnál bújni.

Lelkünk szorosan összefonódik, egymás melegébe takarózunk.

Már nem érzem a saját testem határát és a tiédnek a körvonalait sem.

Eggyé váltunk!

Hallgatunk.

A csendet hallgatjuk.

Ahogy elmélyedünk egymás békéjében, úgy kezd zizegni, **rezegni minden.**

Vérköreink egybe folynak, még a vércsoportunk is ugyanaz.

Szíved ritmusa az enyémben dobban tovább.

Egymásba rezonálunk, minden sejtünk össze van hangolódva.

Ilyenkor újra éljük a paradicsomi állapotot, visszatérünk oda, ahonnan elindultunk földi életünk felé.

Sorsunkat kettészakítva, mindig, mindenhol, mindenkiben a másikat keresve jutottunk el újra egymáshoz.

Megtaláltuk azt, ami elveszett. Felismertük azt, hogy valaha egyek **voltunk!**

Szerelmünkben nem új dolgot tanultunk meg, hanem visszatértünk az Édenkertbe, ahonnan indultunk.

Tudtuk, hogy egyszer így lesz!

Minden együttlétünkben ezt éljük át.

Minden érintésünkből, egymásba ölelésünkből, összerendezésünkből ez születik újra. Minden szeretkezésünk a testünk nyelvéen eldadozott egység élmény.

Tűzrakás!

Lángolás!

Egymásba lobogva égünk.

Ott forrunk össze újra meg újra ahol valaha kettéváltunk.

- Amikor sok-sok évvel ezelőtt elindultunk egymás felé, ott a keleti városrészben, egészen a város peremén, szinte még mind a ketten gyerekek voltunk.

...Emlékszem, gyönyörű kora nyári nap volt.

Ma már tudom, tündöklése a Te eljöveteled hirdette.

Melegsége optimális meleg volt. Nem hűvös, nem forró. Testmeleg. Szereteted, jószágodat árasztotta.

Minden lépésem, ami feléd vitt, közös sorsunk egy-egy járdakövének lapja volt.

Tudtam, hogy jó úton járok.

Karcsú testemnek harmonikus mozgása, egyenes tartásom királynői vonulása jelezte, hogy fontos dolog felé indulok.

Nem láttam a szegénység nyomorát. Most nem zavart.

Szépnek tűnt a roskatag, kopott utca, amin mentem.

Magamat is szépnek éreztem.

Meggypiros ruhám lágyan követte bimbódzó nőiességemet.

Megfordultak utánam. A nők is megnéztek kissé féltékenyen.

Fiatalkorom ellenére tudtam, hogy akkor vagyok szép, ha a nők szemében irigység csillan.

...Meg apám is mondta, amikor a tükör előtt fésülködtem.

Hullámos hajam lágyan omlott a vállamra.

Nem hordtam ékszert. Saját fényem ékesített.

Nem használtam sminket. Ártatlan fiatalságom festett vonzót.

- Amikor egészen kicsi lány voltam és arról ábrándoztam milyen lesz, ha egyszer majd felnövök, szerettem elbújni az emberek elől, hogy békésen álmodozhassak.

Többnyire valahol a természetben szerettem elmélkedni.

Már akkor éreztem, hogy része vagyok az egésznek.

Egy kis porszem, de ebben a kis porszemben benne van az egész univerzum.

Legtöbbször a nagymamám kertjében mulattam az időt.

Olyan nagy volt, ha azt akartam ne találjanak rám, észrevétlenül el tudtam bújni benne.

Sokszor úgy éreztem, valóban sárból és napsugárból vagyok.

Szerettem a fűben heverészni.

Kezeimet a fejem alá téve bámulni a kék eget, édes - fanyar fűszálat rágcsgálva.

Különösen az egyik cseresznyefa alatt szerettem tartózkodni, ágai szinte a földig értek, lombsátra betakart, elrejtett a valóság elől.

Minden évszakban szép volt a kert, de talán tavasszal vált igazán tündérszázzá milliónyi virágával.

Már akkor tudtam, itt leszel közel.

- Még nem volt arcod, de a napfonat fényén láttam a körvonalait.

- Még nem volt neved, de a lágy esti szél üzenetet hozott tőled, nevedet suttogta.
- Még nem volt tested, de az átlangyosodott föld melegéből sugározta belém.
- Még nem volt hangod, de a madarak trillájából a Te dúdolásod dallama szót hozzám.
- Még nem volt szemed, de a bárányfelhős kék égboltról visszakacsintottál rám.
- Még nem volt ajkad, de a cseresznye piros húsának édessége száz ízét sejtette.
- Még nem volt lelked, de tudtam, hogy tarkavirágos rétből, pillangó szárnyának rezdüléséből, tavaszi napsugár melegéből, harmatcsepp tisztaságából gyúrta össze a jó Isten nekem.

Igen nekem!

Mert már akkor is téged képzeltelek el magamnak, rügyfakadásom idején. Elindultam hát feléd. Mert Te is indultál.

Éreztem, hogy sorsdöntő pillanat lesz.

Mert minden feléd vitt, feléd hívott!

Életünk fonala összeért, útjaink keresztezték egymást.

Senki nem volt az utcán, csak mi ketten.

Talán azért, ne téríthessen el kijelölt utunkról senki, ne vonja el figyelmünket egymástól. Nem is mi magunk, az angyalaink vezettek minket egymáshoz. Tudtam, hogy Te vagy az. Mosolyodból éreztem felismerést. ...Te is rám vártál. Egymásra néztünk és minden megszűnt körülöttünk. Nem csak a Tér, Idő, hanem a földi élet valósága is.

Már a mennyben jártunk.

- Még nem érintettük egymást fizikailag, de a belőlünk áradó szeretet ölelt eggyé minket.

- Még csak a szemünk sugarai lobbantak lángra vágyban égve.

- Még csak a lelkeink forrtak össze hosszú édes csókban.

Úgy fordultunk egymás felé, mint a napraforgók, a fény felé.

Mint amikor a lelkek fényben megfürödve, megtisztulva mennek haza az Öröklétbe. Belső hangom megszólalt bennem: - Nézd meg jól, Ő lesz az igazi! Most még menj tovább, de ne feled, Ő az! Még túl korai a találkozás, de egyszer egymáséi lesztek.

Ott a kereszteződésnél újra kettévált az utunk, hogy Te is bejárhasd a tiédet, én is beteljesíthessem az enyémet.

De mind a ketten tudtuk, egyszer újra összeér a sorsvonalunk.

ÖRÖMÜNNEP

Még a tél is ünneplő ruhát öltött,
Sűrű, puha, fehér gyolcsba öltözött.
Az úton összekapaszkodó tar fák ágai közé
e varázsos éjszaka beköltözött.

Csendes az éj. A szél halk dallamot játszik.
Szürke dunna takarójában a Hold sem látszik.
Szívem néma, nyugodt. Halk zöreijében rezdül sz picit,
s álmodlak fenyőfát, karácsonyt, ahogy a mennyország kinyit.

HÉT SZÁL TULIPÁN

Körülöttem megdermed az élet,
fagyos földön hópelyhek alélnek.
Roskad a hó friss lépteid alatt,
Forró vággyal hozzám imádkozlak.

Áldott a pillanat, ajtómba állsz,
s mint szél sóhaja, nedves a szád.
Szemed ígéretében lobban a nyár,
kezedben hét szál piros tulipán.

Egybe olvadunk mint két kis felhő,
szállunk már lebegő ösvényen át,
liliomfűszálak lengedeznek,
szerelemoltárán letérdelnek.

MINDENEM VAGY

Úgy szeretnék fürdővized lenni,
reggel, tested frissen átölelni,
este, fárasztó hosszú nap után,
melegséggemmel ellazítanám.

Törölköző, mely végig simogat.
Tükör, amiben láthatod magad.
Fésűd, szőke hajadba túrnék.
Ing, érzékien hozzád simulnék.

Cipő, amivel járnád az utad.
Telefon, hogy halljam a hangodat.
Kanál, amit édes szádba veszel.
Ágy, amibe este lefekszel.

Mert minduntalan lelked vagyok!
El nem múló vággyal benned lakok.
Ha azt kérdeznéd, mi legyek neked?
Azt mondanám semmi, csak mindened!

PAPP JUDIT

FESTÉSZETEM

Egy dobogón állok veletek, s irigykedem rátok.
Lehet ez áldás, lehet ez átok.
Amit ti alkottok: képek, hiszen ti tudtok festeni.
Én csak improvizálok.
Amikor elkészül egy-egy képem meglepődve, döbbenten állok.
Ezt én festettem? – kérdezem magamtól, s válaszra várok.
Biztosan tudom, nem én voltam, „valaki” vezette a kezem.
Húzta a viaszt erre vagy arra, s megszületett egy alkotás,
mely egyesek szerint emlékeztet Chagallra, Picassora.
Ideje lenne utánanézni, munkásságukat csak felszínesen ismerem.
Egy-egy képem hozzájuk hasonlítani – óh Istenem!
Azt persze beismerem némely képem valami más,
mint a megszokott. Olyasmi, mint egy látomás.
Ezerszínű virágaim nem igazi csokrok, fantázia szülte őket.
Érdemem, hogy magányos utamon felvállalom:
ez az én világom, a VIASZFESTÉSZET.
Képeim mindenkire szól, mindenkinek akarnak valamit mondani,
tarka-barka színeim, alakjaim magukhoz akarnak vonzani.
Többnyire sikerül, búvőkörömbe kerül aki látja.
Kiállításaim visszhangja, tanulsága:
TOVÁBB KELL MENNI A MEGKEZDETT ÚTON.

Fülembe cseng madridi festő barátom kiáltása: Judit, fantasztik, benito!
Műtermét felajánlva hívott Spanyolországba.
Nem figyelte arra, 70 éves vagyok, öreg fát átültetni nehéz dolog.
A csábító ajánlat ellenére úgy döntöttem: itthon maradok.
Szorgalmasan festegetek továbbra is, míg felismerik „tehetségem”,
s „BEFUTOK”?!

/Honnan?...Hová?.../

Fogfájós öcsi

Ifúság

Játékosan

Virágcsokor

DR. PETRE ANDRÁS

VERSVÉGE

Nem tudom mi a szeretet, oly sokan papolnak vele
Azt kell hinnem végre, üzletté vált szeretet, béke
A szeretet jegyében bántanak másokat
Azt hisszük jobb lesz neki, mert szeretetet adunk
Magunkból, önhitt módon, nagy kielégülésre
Az igazi szeretet nem emberi, más
Mástól jön, és nem vesszük észre
Bánt ez a szeretet, azt hisszük egyenlő a mérce
Kifürkészhetetlen szeretőnket érteni nem lehet
Gyógyulni általa, ha bántásnak érzed
Földi léteden mind-mind téged szolgál
Tudsz róla, vagy sem életed örök
Része vagy a nagy Mindenségnek
És részeként élsz örökre
Táplálva új életet, melyet te alkottál
Fény vagyunk mindnyájan, része az egésznek
A Teremtő tudja, mert ő vesz igénybe újból és újból életet teremtvé
Az élet egy határ, cselekvésünk tere
Itt dől el életre hívód cselekedete
Mit tettél, rajtad múlt, szabadságot kaptál egy időre
Menekültél a tettek elől, vagy másokat is vittél a jóra
Hittel éltél, vagy csak alkalmas voltál a jóra

Kívánnál magadnak kegyes elmúlást, mert hited gyenge lábakon áll
Aki cselekedett, megítéltetik, és újból szabad lesz örökre most már
Sátán, Gonosz hatalma véges
Hogy van-e egyáltalán kétségben hagy
Teremtője Te vagy mindenek fölött, és
Te döntesz jó, és nem jó között
Mit hagyunk hátra rosszból és a jóból
Meddig vársz még Isten mire rosszból újra jó lesz
Ahogy Te gondoltad földi paradicsom
Ahol élni érdemes másként, általad
Porból teremtettél, porrá leszünk, a Te lelked éltet, addig, amíg élünk
Ha leáll az élet folyamata, készek lehessünk mások éltető csillaga lenni
Add ezt nekünk méltatlanoknak
Kiket alkottál Tied maradnak
Küldd a Sátánt, Gonoszt el gondolatinkból
Te, csak Te vagy nekünk igaz, igaz vigasz
Félelmünk oldója. Vége!

2010.03.26

KÖVECSEK...

Széles úton előttem
Híd
Irdatlan mélység felett
Átmenni
Vagy még
Maradni
Kérdezed
Menj vagy maradj
Dönts
A híd mögötti
keskeny út a mérce
Ahol eléred
az Ő célját végre!

2011.12.10.

Dr. Petre András: Lánomszét

PRIBENSZKY MÁRIA

Sétakocsikázás 40X50

Búcsúzás 30X40

Esti fények 1. 50X50

Szabadon szállók 40X50

Katolikus templom 40X30

Auguszt ház 30X40

Alfa 35X45

Hajóval a folyón 30X40

Horvát tengerpart 30X40

Esti fények 2. 50X40

Sibeniki híd 40X50

Biciklisek 40X40

Kikötőben 40X30

Balatoni este 40X30

Ősz a ligetben 30X40

Tanyavilág 40X60

PUSKÁS VIKTÓRIA

HA ENGEM NEM HALLASZ...

Az ember a Föld, a Föld az ember,
Ha süvít a szél, egy sóhaj szakad fel.
Átrohan az éjen, elviszi magával,
S talán találkozik más szavával.
Ha az égből hirtelen cseppek esnek,
Tudod-e, hogy azok emberkönynek?
Érted-e, hogyha a tenger morajlik?
Meghallod, ha érted szólnak ki
A víz alól, hogy segíts, mert fuldoklik?

A Föld az ember, az ember a Föld
Sápadt a Hold, sokan néznek rá föl.
Egy emberiség várja a választát,
Én pedig a múlton szállok át.
Ott előtted állok és megkérdem;
Ha esik, tudod-e, hogy az én könnyem?
És érted, ha a tenger morajlik?
Meghallod, ha hangom szólít
A víz alól, mert kell, hogy segíts?

Ha engem nem hallasz, halld a Földet,
Most már tudod, hogy az eső a könnyem.
Ha te is a Holdat bámulod éjjel,
Csak tudd, hogy visszanézek.
Ha a széllal hallasz egy hangot,
Most már tudod, hogy az én vagyok.
A Föld szavával szólok végre utánad,
Elmosom a hibákat, mint a folyó, ha árad,
Ha hiányzol, a Nap szemével újra látlak.

TÉBOLY

Csendben a hangzavarban állva
Sötétben a világosságot megtalálva
A keretbe foglalt arcomat nézem
Érzem, hogy a lelkem nem a testem része

Az egy más világon térdepel rég
Várja, hogy jöjjön hozzá a segítség
De saját magát fojtogatva hal el a sikoly
És kis idő után véget is ér majd a téboly

Kis idő vagy az örökkévalóság
Túl sok az élet, túl félelmetes a halál
A lélek a kereszteződésben állva
Várja, hogy valaki valamerre rántsa

ÉRZEM, AMIT ÉREZNEK...

A Világ dühe, mintha vállamon feküdne,
A Világ fájdalma, mintha vérembe merülne,
Mintha a Világ szava a torkomban égne,
És remélné, hogy elég vagyok, hogy üvöltsem,
Mindazt, mit elfojt minden-idők nemzedéke.

Érzem, hogy lüktet mélyen a tudás,
Érzem, hogy egyre feszít belül a nyomás.
Kettéránt a lehetőség, és a helyes út,
Millió vágy, és lelkem másfelé húz,
Mint amit a hatalom a képembe nyújt.

Tudom a vágyuk, mert én is arra vágyom,
Érzem, amit éreznek, hiszen minden arcot látok.
De nem bízom abban, aki én vagyok,
Nem hiszem, hogy elég nagy a hangom,
Mégis, pusztán egy reményért vállalom.

MINDENNÉL

Álmomban újra csókoltalak, mint régen.
Semmit nem éreztem ennyire intenzíven,
Mint, ahogy a múlt elveszett a tekintetedben
És tudtam több nem lesz, varázsod semmit lett,
Csókod íze az utolsó, mit éjjel elengedek.

De vajon megszeretni vagy engedni a nehezebb?
Hogyan lépjek át új küszöböt, ha emlékszem?
Képek milliói, hogyan néztek rám, ha megremegtem,
Érzések, ahogy állok és te elsétálsz mellettem,
Így Te mondd meg nekem, hogyan is szeressek?

Minden tisztán él bennem, ahhoz, hogy féljek.
Te magad voltál a reményem elvesztése,
Mégis, még álmomban is marasztallak Téged,
Vágyom arra a keserű, tragikus keringőre,
Mert szebb volt mindennél a botlások ellenére.

A VILÁG MEGKÖNNYEBBÜLÉSE

Kívánságok sokasága az éjszakában,
Álmok törnek szét ebben a világban,
A valóság nem a képzelet mintája,
És a jelen lassan a jövő halála.

Bélyeg lebeg az emberfejek felett,
Álarc takar itt már minden lelket,
Nincs olyan, ki valamit nem rejteget,
Az erkölcs már réges-régen elveszett.

Megtört emberek monoton menete,
Lassan kúszik a pillanat is előre,
De kiáltsd el, hogy mindennek vége,
Hallatszik majd a világ megkönnyebbülése.

RAKOTTYAI ÁGNES

Nyugalom 30X50 olajfestmény

Küzdelem 30X40 olajfestmény

SÁNDOR ZOLTÁNNÉ - JAKSICS ETELKA

ÉLETÚT

(Részlet)

Egy nagyon zimankós reggelen Nagyapám, Horváth Ignác kertbe ment körülnézni, hogy milyen munka vár rá. Ekkor jött a postás, a „Behívó” paranccsal. Erdély visszafoglalására szólították a katonaviselt embereket. Elhurcolták őket. Nagyapám fiatal házas volt, felesége gyermeket várt. Fájó szívvel ment a frontra. Cipész volt a mestersege. Mindig tele volt a cipésműhely vendégekkel, mert mindig viccet mesélt, s eközben a szeme sem rebbent. A faluba mindenkinek járt „szemezni”, oltani a fákat, segített, hogy a gyermekek majd tudjanak érett gyümölcsöket enni. Nagyon szerette a természetet, örült annak, akin segíteni tudott. Bevonult katonának és írta a feleségének a szép leveleket. **A neje Somogyudvarhelyi malomban dolgozott. Ott igen megfázott, meghűlt, pedig már az utolsó napjai voltak vissza a szüléshez.** Nagyapám a fronton volt és már Romániában harcoltak a magyar katonák. Egyszer csak érkezett a levél, hogy megszült a felesége. Ekkor szabadságolták és Csurgón a második városban kapta a hírt: „Horváth bácsi! Meghalt a kisgyermek és a felesége is. Tüdőgyulladás vitte el őket” Azt mondta a Nagyapám „legyökerezett a lábam, a szívem szorított és úgy éreztem, jobb lenne abba a pokolba visszamenni, mint ilyen keserűséget elszenvedni” De csak hazament, és az élet folyt tovább a maga medrében, vissza kellett mennie a frontra. Ott azokban az iszonyatos időkben, a sortüzek között, a lövészárkokban támogatták egymást szegény katonák, ahogy csak tudták. Azt a szörnyűséget, ahogy a bajtársai mind odavesztek, elmondani sem lehetett, de amikor Romániába érkeztek, a magyar asszonyok étellel, itallal, szeretettel fogadták a magyar katonákat. Frissen fejt tejet, - **ahogy a tehénből kifejték – nagy-nagy köcsögökben vitték a fáradt honvédeknek.** Vendégszeretetükkel nagy örömet hoztak înséges életükbe. Sok-sok éven át regélte, hogy milyen szívderítő érzés volt a sok szörnyűség közepette az a kis boldogság, s milyen jól esett nekik. A magyar nők Romániában is a szeretetükkel ölelték őket a keblükre. Drága Nagyapám, aki a humor embere volt, Budapesten tanult, s a slágereket,

filmdalokat énekelte nekem! Tőle tanultam a sok-sok régi dalt. Egyedül maradt szegény. Fiatal volt, de még mindig a háborúban kellett lennie. Itthon meg várták a földek, a gazdaság, muszáj volt hát újra nősülni. Ebben a nehéz időszakban ismerkedet meg a Nagymamával, Bak Erzsébettel. Nagymamám lány korában a postán dolgozott, vezette a háztáji gazdaságot. Időközönként, mikor Nagyapám a frontról hazajött, „csinált” egy-két gyermeket, így összesen nyolc kicsi született. Ott is az első kettő meghalt. Szegény még jobban össze volt törve, mikor két gyönyörű kis göndör hajú kisfia meghalt. Ekkor lett az én Nagyapám szívbeteg, és ettől fogva sokat betegeskedett, mivel még a lövészárkokban is összehűlt, megfázott. Azért a megmaradt hat gyermeknek nagyon örült, melyek közül négy fiú és két leány volt. Közöttük volt az Edesanyám is. A háborúban kitüntették Ferenc József arcképével díszített emlékéremmel hősiességéért, többek között azért is, mert a közkatonáknak nagyon jó csizmákat készített, jó szakember volt. Nem ázott be a csizmájuk szegény katonáknak, összeforrt a szívük, egymást segítették a sortüzek közt, ahogy tudták. „De azt a szörnyűséget, ami ott volt pillanatok alatt, azt nem lehet elmondani” - emlegette Ő. Hullottak az emberek, mint ősszel a fa levele. Galíciába, az Isonzó folyótól jöttek haza, akik még életben maradtak. Sajnos nagyon sokan odavesztek Romániában, a jó Isten adjon nekik örök nyugalmat. Nagyapám sok mindent mesélt, többek közt azt is, hogy a Béke papok azt mondták: „Megáldom fegyvereiteket, lőjétek az ellenséget” Nagyapám erre azt mondta, Neki senki sem volt ellensége, mert őt egyik harcostársa sem bántotta. Nem szerette ezért a papokat, de gyermekeitől megkövetelte, hogy az Istentiszteleten ott legyenek, „mert ott a gyerek rosszat nem tanul” Felmondatta velük a vasárnapi ígét, amit a pap prédikált. Emberi sorsok megmérettetése. És gyilkos háború. Két háborúban is részt vett, sajnos kijutott neki is a rosszból. De akik ott veszték, hiába várta a család haza. Ürességet hagytak maguk után a szívekben, betölthetetlen űrt. Sebet, mely sosem gyógyul be. Igen, azok a nagy hóviharak, a hideg telek, mind nehezítették sorsukat. Az a sok gyermek és özvegyasszony, akiknek csak a falubeli férfiak segítettek abban, hogy gyermekeiket fel tudják nevelni. Mentek aratni, fát vágni, építkezni, szénát hordani összefogva a falut, hogy kicsit könnyebb legyen az elesett emberek élete. Volt szeretet és egymás iránt érzett tisztelet. Édesapám is katona volt Erdély visszafoglalásánál. Volt egy barátja, Csépanyi Vince bácsi, Ő volt a postás.

Nagy tél volt, szél fújt. Amúgy is nagyon vicces ember volt, fogta hát a postástáskát, kinyitotta, a szél pedig az összes behívó parancsot vitte, vitte messzire. Azt mondta, hogy: „dúl a háború, most még vonuljatok be?” Így menekült meg sok Berzencei ember, élve maradhattak és nem haltak bele a vérengzésekbe. Így segítették az özvegyeket munkájukkal. Sokan odavesztek Romániában és Doberdónál is. Soha többé ne legyen háború, hogy álmra nyugodtan hajtsa le minden ember a fejét. És találékony emberre is mindig szükség van, aki a rosszban is képes megtalálni a jót. Legyen ez tanulság az egész világon, melyet békében, szeretetben akarunk látni.

SOLYMOSI FRANCISKA

A ZÖLDSZÍNŰ CERUZA

Majdnem kész új vázlatom, de csak lígek-lógok egész napon.
-nincs mese, nincs alkudás, gyerünk a dolgozás, nem nyafog
Szólok magamra amott
-az Új Kőr itt kopog, zörgeti ablakod,
Hagyd azt a tegnapot és kezd újra napod.
-de meg van kötve a kezem, nem tudom írni a vázlatom
Nem igaz, az elébb még írtam vele és most nem találom,
Túvé teszem a lakást, keresem a zöldszínű ceruzát.
Végzetesen reménytelen a helyzeten, lehetetlenné vagyok téve hát.
Akkor leteszem lemondón azt is, amit a bal kezemben tartok,
A zöldszínű ceruzát és tudom, kész új vázlatom.
-minek ide több tervezés, amiben villoghat az ész?
Ha a szív nincs jelen, elveszett Múlt, Jövő és Jelen.

ÖNGYILKOS HAGYATÉK

A késsel, mit te játszani vittél, láthatod, mi gyarlóságot tettél,
Egy új Krisztust megfeszítettél.
-én a harcot örököltem..
Ami ellen születésemtől irtózik a lelkem.
Vesszen mind, ki a más vesztét akarja és aki nem tudja,
Hogy anyja már akkor szenvedett érte, mikor a világra hozta.
Vesszen, aki úgy tartja, apja attól férfi, hogy anyját akarta,
És vesszen mind, aki tesz érte, hogy szenvedjen a testvére.
Vesszen mind, aki azt akarja, hogy a másik vesszen a harcba'
És vesszen mind, akin a Cím rajta, de szívében mégsem Anya.
Legyen hát vége a harcnak, vesszen a harc maga és menjen a dolgára,
Ahova tette őt a Sorsa, legyen Apa a férfi és legyen végre Anya a nő
-ez itt a lényeg kisanyám
Hát hagyd a késedet, szeresd inkább a gyerekeidet.

BOLDOGSÁG

Még sötét az Éj, az ablakot kitárom, bejön az alig pirkadó Hajnal,
Az Ég egyik fele homályban, a másikon száz csillag ragyog..
Mi dolgunk együtt nekünk?
A Könyv, közös gyermekünk.
Mint erős angyal a pallossal, szigorú oltalommal hasította föl sebemet
És lecsapolta bennem a szennyet, mely fojtogatta lelkemet.
Az Író, a Testvér, ki hol édes, hol mostoha, nem más, mint Énem má-
sik oldala.
Valóságos személy vagy maga a Csoda?
Megértem végre Tanítóm kicsoda, énem Teremtő oldala.
Ő a Másik, ki Istentől testvérem, önálló másként kiegészítő ellentétem,
A másik Énem, eszmei teremtőm,
Énem láthatatlan fele, kinek hatalmas Teremtő ereje,
Ki mikor kibillen végletem, lök rajtam egyet, hogy kerüljem végzetem,
És ha megint elbotoltam volna, szerető fenyítéssel vissza űz a Paradi-
csomba.
Bizony.
Az egyensúly végett párjával küld az Ég Ura, ki hibásat nem teremt,
Hát nem létezik, csak Ő okos és én ostoba, ha áll még a Világegyetem.
Az én felemen az okosság ugyanakkora, de míg ő az Isten ostora,
Enyém a Szeretet okossága.
És az nem lehet, csak ő a jó és én a rossz, biz' isten tudom, őt is láto-
gatta a gonosz,
Legalább egyszer, amikor rám hallgatott és elhagyhatta értem a Paradi-
csomot.
De Isten megmutatta nékem, látszat csupán, amit annyira kérek,
Mint magam is, a Valóságos Ég alatt..
Nincs más Igazság a nap alatt, csak a Gondolat.
És mind ki ember, gyarlóságban egyenlő, csak egy tökély van fölöt-
tünk, a Teremtő
Ki annyi gond és baj megett, engem mégis jókedvében teremtett.
Szerencsémre.
Különben mivégre ülhettem volna kocsikerekére?
Ámde míg a világ Világ marad, az asszony csak holt anyag,

Lelke kőbe zárva, mint lepecsételt titok, a megtermékenyítés a ti dolgozók férfiak,
Mert mi attól dőlünk halomra, ha nők átvesszük a pásztorbotot,
Vagy bárkinek bedőlünk hozomra..
-köszönöm az alkotást, hogy újra élek, hogy vége van a sötétnek és újra remélek
Megfeszítem hát az íjam, gyerünk a harcba ketten tovább, győzzük le az ostobát,
Aki Évát csupán a testéért akarta, ezért ott is maradt alatta.
Aki azt hitte, hogy e múltó és csalóka földi színpad a Teljes Valóság,
Pedig csak Odafönn van tökéletes boldogság..
Az Íróval együtt most tollam leteszem,
Én a Holdanyó csak pörgök szüntelen, ő a Nap Apó, aki meleget ad nekem,
Míg el nem unja az Idő, a világot Teremtő..
Megértem végre az Író tekintetét, ki enyémet kereste és nem mondott mást:
itt van az Este és ha eljön, a Hajnallal dolgozunk van együtt,
a Földöt az Éggel újra összekötjük..
Szár az utolsó tűzlobban és megterek nagy titokban, fürödni az Égi habokban.

IV. 1.1. ÚJ SAPPHO

Valaki mondta, én vagyok Éva a Paradicsomba'
És az a dolgom, hogy kísértselek.
Nem azért hívlak, hogy bármit is adjak,
Csak kérdezem –**igaza volt**-e a Kígyónak?
Ha te vagy az Első, ahogy szólt a Teremtő,
Megment majd téged Szellemed,
De aki gyenge s rámegy a lépre,
Kígyóstul együtt elveszett.

A nőket nem gyalázták ám századok,
Gyalázták ők saját magok, de hiába láttam;
Nincs énnékem hely már a régi Paradicsomban..
Nyomasztó itt minden Szerep, ha én vagyok, ki megölte a Gyermeket.
Cleopátrát is unom, ki férfiakkal konkurálna,
Kinek teste rég nem való másra, csakis hideg uralkodásra,
Ám a nőnek, kinek este, vezetéshez volna kedve,
Ébredésre férfi lesz a teste.

Enyhe fuvallat volt csak bennem, pusztá gyenge bordának lennem,
hogy kentaur cipőjét törülhesse bennem?, hát nem!
De nekem nem kell az se', mit hőzöngő harcos adna,
Szívem azé, ki a Szellemnek katonája.
Asszony marad attól még az Éva, ha nem hallgat többé a Kígyóra,
És Ember is lehet végre, ha erős a Szelleme.
Ha teste földhöz kötve is, a ló fele,
Anyaság a nőnek tisztos mestersége.

AZ ALKOTÓ

Amikor újra ébredek, olyan a fejem,
Mint kuktán a gőzszelep.
Hallom amint sípolva távozik az őrület,
A mindent fölperzselő uralmi vágy,
Az elsőséghez való túlzó ragaszkodás.
-pedig egy csodálatos zseni vagyok
Ez a gondolatom volt magamról,
Mikor nekivágtam a nagykalandnak,
Föltérképezni magamat.
De azóta bátran mondhatom,
Nem üres szóbeszéd a hívő papok tanítása arról,
-Isten bennünk van
És nem üres fecsegés a költők szava, hogy
Minden ember maga a csoda..
De a Tudás benned van Uram,
Magad vagy az Eszme, ki világot teremtette,
Hogy képedre nemzzek gyermeket..
Mely ügynek csak ahhoz van köze,
Bárhova megy ott marad, Utánam a gondolat.

URALKODÓM

Szemben uralkodóm a Hold,
Kedvencem a birodalmadban Égi Úr
Szembenézett velem, haloványan növesztve nagy hasát,
Kontúrjai kifényesítve sejtetik a Tudást..
Hogy pontosan mi az, még nem tudom,
De akiknek közük lesz a Nagyműhöz,
Fájó gyönyörűséggel tapasztalom, ők kiscsaládom..
Akik nagycsaládom a Magyarság és az egész emberiség a Földön..
Vajon ők érzik-e ugyanezt a csodát?
Vajkon tudják-e mi vár rám odaát a Tudás birodalmában?

Még mindig nincs gyarló zsigereimben eléggé,
Hogy nincs saját tudásom, hát ki vagyok én?
A mulandó testű, férgeknek való anyag, nem tudom fontos-e még,
Hogy hamvasszanak?
Hisz nincs más mi megmarad, mint száналmas pár gondolat,
Amivel megpróbáltam közel férkőzni hozzád Uram,
Hát lásd, még a legtisztább is tisztátalan,
Sunyi minden emberi gondolat, hisz most is azt forgatom szüntelen,
Ha olvassák versemet századok,
Hadd lássák, milyen felkent vagyok.

MEGVÁLTÁS

Ellenfelem merészen szembenézett önmagával, fordult a kocka,
Most ő számomra a Világ jobbik arca egészen odáig,
Míg önvizsgálatban el nem hagyja a másik.
Én és a Másik, egyforma mind, látszik;
Mind egyformán hordjuk Magdaléna bűnét és Mária üzenetét,
Hisz ugyanonnan küldött bennünket az Ég.
Hogy a szívben mi van, az számít és nem az, mit látva lát a Másik.
De felnövünk egykor és megértjük mivégre vagyunk,
Ha majd tiszta szívvel látunk és nem kell kímélni ártatlanságunk.

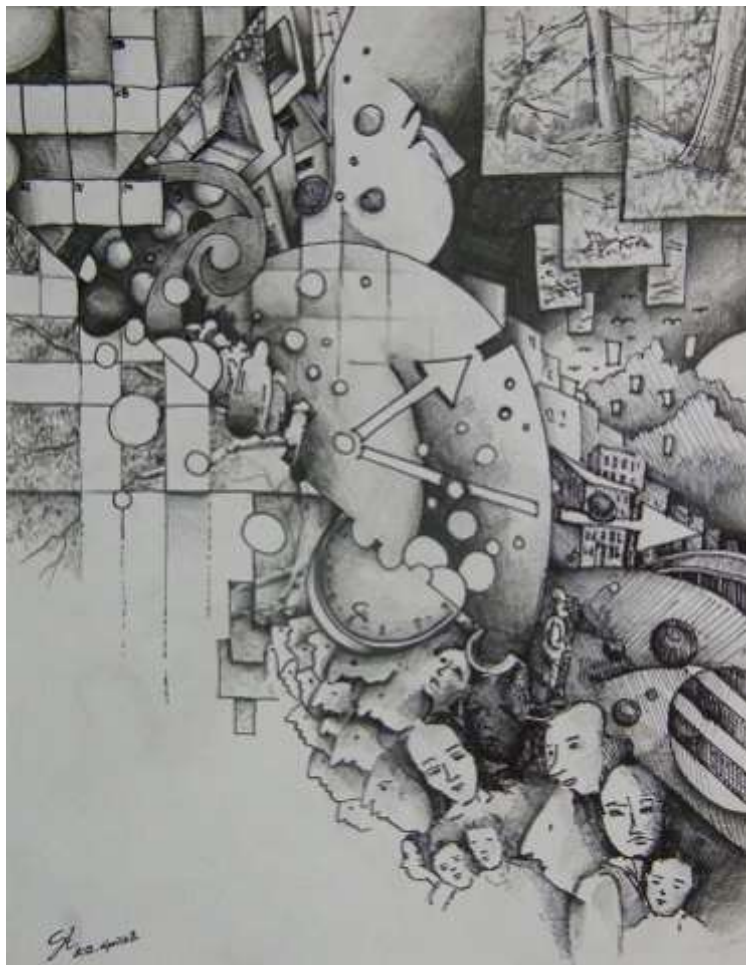
Minden oldalról megnéztem már a földi életet,
Nincsen itt csak egyetlen feladat, hogy mind, ki a Nap alatt született
És egyenjogúnak teremtetett, egyenlő is legyen végre a szívemben.
Bensőm már tudja, nincs más, csak az egyenlőség útja
S' ha nehéz életed, nem másról szól üzeneted, el kell fogadnod Tükrödet.
Szeresd a Gonoszt, mert ő is részed, test-véred,
Ki a túlsó partot avégből támasztja, nehogy rád düljön az.
Kifordul sarkából a Világ, ha csak szentéd hatalmát növelnéd végtelen,
És ha szent vagyok, ha gyarló, te is csak hozzám vagy hasonló.

Hány oldalról akarok még eljutni ugyanoda? Az ember két fele,
Mind önmaga. A Sátán, a Szent, mindegyik ÉN vagyok.
És nem számít, ki volt a halott, csak az számít, Ki most vagyok.
Nem jelent ez több feladatot, mint visszavenni az emberi méltóságot
És a bátor kiállást, legyőzni magamban a mostani sátánt; nem úgy, mint tegnap,
Meg akarva ölni, kit a másikban láttam, aztán ott állhattam volna holtan magam előtt.
Ne szólja hát meg a másikat, mert bűnös mind, ki ember az Ég alatt.
Szeretni mindenestül, mintha magam lennék a másik is,
És akkor, magamat is megszeretem végül.

GAIA

A szabadságra ébredtem megint,
De lehet, újra, ki játszik énvelem, nem más, mint képzeletem.
Ez itt a Vég.
Bár csak az este borult, nem az Ég, szomorú a messzeség...
Éghez könyörgő karját látom ezreknek.
Miért maradnék még e sivár pusztaságban?
Faggatom az esőt, ki már zuhog, siratja elmúlt életem
S' meggyilkolt sok-sok gyermekem...
A csend zenél.
Jár az univerzumban a Nagykerék, zümmögi a Szeretet énekét,
s lágyan mossa abban embergyermekét.
Örök Ég, nagyszerelmem, Csillagok,
Hát nem látjátok? Itt vagyok.
A földanya csöndre vágynak, finom szeretetre, csöndes békességre,
Itt az ideje végre, hogy mindenki nézzen a szívébe,
Van-e gyűlölködés benne, mert nem lehet így élni tovább...
Csak nézem az estét, a Föld beteg testét,
Amint lázasan lüktet, szenvedve sok-sok gyermekét...
Köszönöm Teremtőm,
Ki annyi erőt adtál és idáig eljuttattál,
Most én is kitárom karom, kibe nem fért be külső egykoron,
És kerek hazánkat magamhoz ölelem,
Még az előadás vége előtt, a függöny mögött megértem,
Mivégre volt életem.
Kitapintom lágyan az étert a betegszobában,
megfogom beteg testét,
Gyógyulj meg emberiség!

SOMOGYI TEKLA

Nézelődők 1.

Csendélet

SZÉKELY IMRE

(CINKE NAGYKÖVET)

NOW WHAT I DO SAY?

(MOST MIT MONDJAK?)

Monotípia - linómetszet - papírmetszet

T. PANDUR JUDIT

UNDORÍTÓ FÉREG

Zsolt az ajtófélfára felakasztott kis borotválkozó tükör előtt áll a konyhában. A kiserkenő erős, egyre fehéredő borostával már megküzdött annyira, amennyire a kukából kihalászott, eldobható borotvtától, és a kisdarab mosószappantól tellett, de kényszeresen szemléli tovább az arcát. Az életlen pengével rövidre nyiszatolt, ritkuló haját, amiben már több fehér szál van, mint fekete, egy félbetörött fésűvel átfésüli.

Az utóbbi időben nem tanulmányozta az arcát. Bár látta minden reggel a kis tükörben, de nem szentelt neki különösebb figyelmet. Most apróra megnézi, és elcsodálkozik a látványon. Eddig még mindig belelátta a fiatalkori arcvonásait, a jóképűségét. Az egyenes száját, a nagy, barna, nevetős szemet a hosszú szempillákkal, amit még a lányok is megirigyeltek tőle hajdanában, a szépen ívelt orrot. Ahogyan nézi, mintha hályog hullna le a szeméről, meglátja arca megereszkedett kontúrját, a mélyen ülő, szinte szempilla nélküli pici szemeket a húsos orral, a vékony, két végén legörbülő száját, a mély árkok és barázdák szabdalta furcsa térképet, amivé változott az idők folyamán. Szinte önkéntelenül bukik ki belőle a szó, ami már tegnap óta rágta, emésztette.

- Undorító féreg! – mondja, és látja, ahogy a megviselt, furcsa arc elvörösödik a tükörben.

Aztán azzal a hangsúllyal próbálja kimondani, ahogy hallotta.

- Undorítóóó féééreg! – kiabálja úgy, ahogyan tegnap dobták meg ezekkel a szavakkal az egyik óriási, fekete színű, sötétített ablakú, utcai luxus terepjáróból.

Éppen a boltból karikázott hazafelé, a régi, ütött-kopott kerékpárján, amelynek az első kereke fölé nagy, rozsdás kosarat szerelt. Nem törődött az úton feltorlódott, mellette sorakozó autósorral, csak ment előre, hogy a kegyetlenül tűző napról minél hamarabb elérjen a hűvösbe. Nem figyelte, hogy hányszor előzhette meg az út szélén kerékpározva az araszolgató kocsisorban azt a terepjárót, aminek aztán újra és újra ki kellett kerülnie őt, amikor megindult a sor. A légkondicionált, hűvös autóból mégis kiordított neki, a harsogó zenét túlkiabálva az a fiatal srác. Ezt ordította. Útban volt neki! Már megint útban volt egy kis

ócska, szemét, öltönyös, agyon fizetett, tolvaj, fiatal yuppie-nak!
Ó, ismeri ő a fajtájukat! Neki nem kell bemutatni ezeket a kölköket, akiknek a papa vette a diplomát, valami fizetős iskolában, és külföldre küldte ki nyelvet tanulni. Aztán összehazudoztak mindent az önéletrajzukban arról, hogy mi mindent csináltak odakinn külföldön. Mindig pontosan azt, ami ahhoz a vezető pozícióhoz kellett, amit megpályáztak. Úgysem ellenőrizte senki.

Már a gengszterváltásnak nevezett rendszerváltáskor találkozott velük. Zsolt belsejében feltolult minden, akár egy vulkánban a láva, kitörés előtt.

Akkor régen, hinni sem akarta, hogy eladják a gyárat, ahol már pályakezdő kora óta dolgozott.

Fiatalon nem nagyon fült a foga a tanuláshoz, a gyárba még ipari tanulóként került. Szeretett ott lenni. A gyárnak nagy autóparkja volt, sok teherautóval, és neki, az öreg szakik szerint is, arany keze volt az autószereléshez. Mire végzett a szakmunkásban, már minden bonyolult javítást rábíztak. Mindenki őt hívta, ha nem boldogult valamelyik masinával. Pár év múlva aztán a gyárban rábeszélyték a technikumra. Hej, de sokszor megbánta eleinte, hogy belekezdett, de a büszkesége nem hagyta, hogy kimaradjon az iskolából. Szenvedett, tanult, magolt, és egyszer csak azt vette észre, hogy már nem kínlódás a tanulás. Büszke volt rá, hogy végül jelesen érettségizett. Hamarosan műhelyfőnök lett. Aztán az irodán arra beszélték rá, hogy jelentkezzen a Műszaki Egyetemre.

Addigra már házas volt. A felségét Katit, a Balatonon ismerte meg, amikor kapott egy beutalót a szakszervezettől Siófokra. Ő is abban az üdülőben nyaralt. Irodista volt egy kereskedelmi vállalatnál. Nevetős, táncoslábú, cica simulékonyságú, szép szőke lány volt Kati. Neki majd kiugrott a szíve a helyéről, ha csak ránézett. Boldogan vette el feleségül. Büszke volt a kislányukra, aki elsőre született, aztán a két év múlva megszületett kisfiukra még büszkébb.

Szenvedélyesen dolgozott. A műhelynek mindig tipp-toppnak kellett lennie, a gépkocsiparkot mindig jó állapotban kellett tartani. Nem engedte félvállról venni a megelőző karbantartásokat sem. Ha meghibásodott valamelyik tehergépkocsi, képes volt kikeresni a műhelynaplóban, hogy ki nézte át a karbantartásnál, ha olyan hiba miatt hozták be, amit meg lehetett volna előzni. Akkor aztán felvette a szerelőruhát, és ott kellett állnia mellette aanyag kollegának, és nézni, ahogyan ő

megjavítja, majd átnézi az autót, hogy kifogástalan állapotban adják ki a műhelyből. Na, azt sem tette zsebre a felületesen dolgozó kolléga, amit közben odamondogatott neki. Volt is rend, és igyekezett a műhelyben. Tudta, hogy az emberei teszik őt kiváló vezetővé, és aszerint is válogatta meg őket.

Kati is képezte magát. Hol ilyen, hol olyan tanfolyamra járt. Már hozzátartozott a vállalatánál az iktató, a telefonközpont, a telex, a gondnokság. A gyerekek jól elvoltak a bölcsődében, az oviban. Tanulták a sok szép verset, éneket. Aztán később az iskolában is jól tanultak, hozták a jutalomkönyveket minden bizonyítványosztáskor.

Amikor megkapta a diplomáját az egyetemen, a főmérnök helyettese lett a gyárban. Eleinte fájt a szíve az autójavító műhely után, de aztán elkapta a gépszíj, az egész gyár műszaki működtetésének élménye.

Akkor költöztek el a kis, tanácsi, szoba-konyhás lakásból a szép, két szoba összkomfortos szövetkezeti lakásba a lakótelepre, és vettek egy Skodát, használtan. Úgy rendbe tette ő azt az autót, hogy jobb volt, mint egy új. Milyen büszkén ült be mellé Kati, meg a gyerekek az autóba. Mindig kitaláltak valamit, hogy hová kell elmenni, ő meg vitte őket boldogan. Szeretett is autót vezetni, meg hadd örüljenek!

A gyerekek középiskolások voltak, amikor bejött a rendszerváltás. Ő nem politizált soha, a gépeken kívül nem nagyon érdekelte más. Meg volt róla győződve, hogy a képzettsége, a munkaszeretete, a precizitása olyan érték, ami mindig kenyeret ad a kezébe. Aztán jött a hír, hogy eladják a gyárat valami külföldi cégnek. Kell a pénz az államnak, sok az államadósság, eladnak mindent a külföldieknek, hogy kifizethessék az adósságot. Az ő gyárukat is eladták.

Lezökken Zsolt a konyhaasztal mellé, a hokedlire, és összekulcsolja az ölében a kezét. Kinéz a maszatos konyhaablakon a napsütötte udvarra: - Jöhetnének már! – türelmetlenkedik. Soha nem szeretett várakozni... Összeszorítja a száját, majd nagyot fúj, amikor arra gondol, hogy a gyár eladás után, az új tulajdonos első dolga volt, az egész vezetőséget szélnek eresztetni. Jöttek helyettük a fiatal srácok, egyenesen az egyetemről, főiskoláról. Még életükben sem láttak gyárat belülről. Azt sem tudták, hogyan kell működtetni egy ekkora szervezetet. Azt mondta a tulajdonos képviselője - maga is jó negyvenes férfi - azért fiatalítanak, mert a fiatalok nincsenek megfertőzve a pártállam eszméivel. Na, az biztos, hogy semmivel nem voltak megfertőzve, a legkevésbé azzal a tudással, ami ahhoz kellett volna, hogy jól működjön a gyár. Ment a

nagy kapkodás, mindent meg kellett változtatni azonnal. Nagy eredményeket akartak produkálni, gyorsan. Hatalmas, csak nagyjából felvázolt, kidolgozatlan elképzeléseket akartak aránytalanul rövid határidővel megvalósítani.

Ő, mint a főmérnök helyettese ott maradhatott a gyárnál. Kapott egy fiatal főmérnököt főnöknek, akinek nem is volt műszaki végzettsége, valami menedzserképzőbe járt. Bosszantotta is, hogy egy ilyen kis mulya senkiházi a főnöke, aki még levegőt sem mer venni nélküle, meg sajnálta is a szerencsétlent, hogy ilyen terhet raktak rá, amivel nem tud boldogulni. Hát segítette, ahogyan csak tudta. Elvégre a főnöke volt. Ő meg azt hitte, hogy azért fizeti a gyár, hogy a segítségére legyen. Nem is vette komolyan a farmernadrágos, pólós fiatal srácot, aki piros cérnát hordott a csuklóján, és csak akkor öltözött öltönybe, ha a külföldi tulajdonos képviselői jöttek a gyárba, vagy kirendelték valami meetingre, akármi is legyen az. Hmm, pedig jobb lett volna, ha tájékozódik róla annak idején, hogy mi is az a meeting, mi is az a prezentáció, amin ő dolgozott rengeteget, anélkül, hogy tudta volna azt, hogy mire kell a főnökének.

Aztán amikor kezdtek szaporodni a hozzá nem értésből fakadó veszélyes hibák a gyár működésében, akkor hirtelen mindent el kellett adni. Mindenről kimutatták, hogy nem gazdaságos, ha a gyár üzemelteti. Nem illik a profiljukba, az lett az új mondás. Majd a szíve hasadt meg, amikor elkótyavetyélték a szépen karbantartott tehergépkocsikat, bezárták a szerelőműhelyt, elküldték a gépkocsivezetőket, a szerelőket. Megbízta egy külső céget méregdrágán, hogy az bonyolítsa nekik a szállításokat. Amikor híre ment ennek a kiszervezésnek, ő próbálta megakadályozni. Rengeteg időt töltött vele, amíg esténként és éjszákánként összeállított egy korrekt, számításokkal alátámasztott anyagot, hogy a gyárnak mennyi veszteséget okoz majd ez a megoldás. Amikor bevitte a főnökének, és meg akarta beszélni vele részletesen, a kis ostoba visszaadta neki az anyagot, anélkül, hogy belenézett volna. Azt mondta, hogy a tulajdonos már eldöntötte a dolgot, és úgy átnézett rajta, mint az ablaküvegen. Aztán a cseh gyártósorokat szerelték le, minden tiltakozása ellenére, és valami ócska olasz gépeket hoztak, amiket még helyrefofozni is kemény mulatság volt. Közben meg mindent építettek lefelé, mindenkit küldtek el. Csak egy dolog számított költségnek, a dolgozók bére. Ezen kellett spórolni mindenáron. Akkor látott először közelről Range Rover terepjárót. Ez lett a főnöke

szolgálati autója. Minden főnök kapott valami felső kategóriás vadonatúj külföldi autót, amelyet csak szeretett volna. Ez nem volt költség. Meg a rengeteg bérelt szolgáltatás sem, amit a saját leépített szervezeti egységeik helyett fizettek. Eszébe jutott a tíz éves Lada, ami a régi igazgató szolgálati autója volt. Nem mintha csak a diri használta volna. Használta azt mindenki, akinek szüksége volt rá...

Feláll a hokedliről, bemegy a szobába, az ágyra dobál néhány foszladozott ujjú pulóvert, egy pár vásott sarkú félcipőt, amit gondosan becsomagol egy régi újságba, néhány felemás zoknit, amik még nem voltak lyukasak.

- Csak tudnám, hogy mit vigyek...? – tanácstalanul ingatja a fejét. Előkeres a kamrában egy színevesztett nejlon szatyrot, és beledobálja a holmikat. Aztán újra kinéz az udvarra:

- Jönnek már végre-valahára a rendőrök? Csak már lennék túl az egészen! – topog egy kicsit az ajtóban, aztán visszamegy a konyhába, és újra lezökken az asztal mellé.

Annak idején, először Kati veszítette el az állását. A gondokságot elküldték, egy létesítményüzemeltető cégnek adták ki a vállalati irodák takarítását, karbantartását. Az örökké vidám Katit, aki olyan gyorsan oldotta meg az üzemeltetési gondokat, mint egy varázsló, mindenki szerette a vállalatánál. Amikor átszervezésre való hivatkozással felmondtak neki, felokosította a munkaügyis kolleganő, hogy úgy jár a legjobban, ha a munkaviszonya megszűnése után rögtön elmegy táppénzre. Kati megfogadta a tanácsát, elment az orvoshoz, táppénzen volt egy évig a visszeres lábával. Az alatt angolul tanult, létesítményüzemeltető tanfolyamra járt, vissza akart kerülni a szakmájába. Amikor lejárt a táppénze munkanélkültre ment, azt remélte, hogy még ott is beiskolázzák nyelvtanfolyamra, meg felsőfokú szaktanfolyamra. Hát ebben nagyot csalódott, csak alapfokú számítástechnikai tanfolyamra akarták elküldeni. Hiába mondta, hogy ő annál már sokkal többet tud a számítógép használatáról. Ezek a disznók - szidta őket minden nap – csak olyan tanfolyamra küldenek, akivel ők szerződtek, nem kell nagy fantázia, hogy kitalálja az ember, hogy mi a feltétele a szerződésnek! Nem sikerült bekerülnie egyik létesítményüzemeltető céghez sem, pedig a létező összeshez jelentkezett. Csak férfiak, csak fiatalok jöhettek szóba üzemeltetés vezetőként, Katit legfeljebb takarítani vetették volna fel, ha számlát tud adni arról a kis pénzről is, amit a takarításért kapott volna. Akkor történt, hogy neki is felmondtak a gyárban.

~~Valami bérelt~~

jogász adta oda a felmondását, a fiatal főnöke nem volt hajlandó sem szóba állni vele, sem elbúcsúzni tőle. Úgy ment ki a gyár kapuján, ahol minden szaktudásával, lelkesedésével és lendületével dolgozott több, mint húsz évig, mint egy kivert kutya. Még elköszönni sem volt kitől. A portán álldogáló, idegen, „SECURITY” egyenruhás férfi dobott csak utána egy „viszlát” -ot. Szörnyű érzés volt. Kegyetlen érzés volt. Katival is akkor kezdődtek a bajok. A felesége azt akarta, hogy ha megszűnik a munkaviszonya, menjen el ő is táppénzre, a fájós derekával. Ő meg nem akarta ezt. Még mit nem! Nem kell neki csálni, talál ő munkát, kapkodni fognak utána! - vágta indulatosan a felesége szemébe. Munkánélküli járadékra sem akart menni. Neki nem kell alamizsna, tud ő dolgozni, meg aztán kapott egy nagy összeget is végkielégítésként. Azt gondolta, hogy amire az elfogy, neki már régen új helye lesz. A nagynak látszó összeget a család viharos gyorsasággal élte fel. A bank felemelte a lakáshitel törlesztést, és mindennek gyors ütemben csak ment felfelé az ára, ők meg képtelenek voltak elhelyezkedni. Negyven évesen már öregnek minősültek minden szakmájukba vágó álláshoz. Mindenhová fiatalokat kerestek, és minden hirdetésben első helyen állt a nyelvtudás, elsősorban az angol nyelvtudás, néha azért felbukkant a német, vagy a francia nyelv ismerete is, de ők nem beszéltek egyiket sem. Elkezdett angolul tanulni, és beleírta a jelentkezéseibe, hogy tanulja az angol nyelvet. Ekkortól néha-néha behívták egy-egy céghez állásinterjúra, de nem találkozhatott soha azokkal a vezetőikkel, akikkel majd együtt kellett volna dolgoznia, akik megítélhették volna, hogy milyen szakmai tudással rendelkezik. A fiatal kislányokról, akik fogadták egy-egy cégnél, azt hitte, hogy titkárnők, vagy gyakornokok, aztán kiderült, hogy ők a mindenható HR menedzserek, akik eldöntik, **hogy alkalmas-e** a betöltendő feladatra. Katasztrofálisan sikerültek velük a beszélgetései. Ő a szakmai feladatokról, a fizetésről, a juttatásokról, a munkakörülményekről faggatta volna őket, amikről azok nem tudtak semmit, sőt sértésnek vették, hogy ilyesmiről nekik tudniuk kellene. Ők meg valami előre kitalált forgatókönyv szerint akarták vizsgáztatni a motivációiról, a terveiről, a kreativitásáról, a stressz tűréséről, a vezetési stílusáról, a problémamegoldó képességéről, az eredményességéről. Nem is tudott mit kezdeni olyan kérdésekkel, hogy „Meséljen egy olyan esetről, amikor nem a képességeinek megfelelően teljesített.” Vagy azzal, hogy „Mi volt a véleménye a legutóbbi **felettes**-ének, az ön kezdeményezőképességéről?” Csak hebegett, habogott,

a pokolba kívánta ezeket a kislányokat a betanult, ostoba állásinterjú kérdéseikkel.

Teltek-múltak a hónapok, eltelt egy év is, és neki nem volt sem állása, sem jövedelme.

Egyre fogyatkozó reménnyel próbálkozott állást találni. Fejvadász cégekhez jelentkezett be, állásinterjúkon töltögette a teszteket, a volt egyetemi társainál szegyenkezve, fogcsikorgatva kilincselte állásért.

Mindhiába, mérnökre senkinek sem volt szüksége, sorban zártak be a gyáarak.

Amikor Katinak lejárt a munkanélkülije, ő feladta, hogy visszakerülhet a szakmájába. Elment dolgozni egy drogéria lánchoz eladónak. Kicsi pénzért, rengeteget dolgozott, de hamar belejött, elment egy kereskedő-üzletvezető tanfolyamra, és egy év múlva már boltvezető volt. Neki meg egy újabb év után sem volt munkája, és egyre nehezebben éltek. Kati biztatta, hogy tagadja le a mérnöki diplomáját, menjen el autószerelőnek, hiszen úgy szerette az eredeti szakmáját. Ő meg hogy kiabált vele, bolondnak nevezte Katit! Hogyan tagadhatná le a diplomáját, amiért annyit tanult éjszakákon át, munka mellett, éveken keresztül? A felesége szavai savként marták a lelkét. „Akkor süsd meg a diplomádat”- azt vágta a szemébe. Bezzeg amikor főmérnök helyettesként dolgozott, akkor jó volt a magasabb fizetése, azt szívesen elköltötte a felesége. Egyre jobban eltávolodtak egymástól, végül már nem is nagyon szóltak egymáshoz. Aztán Kati összeemelegedett a területi vezetővel a cégénél. Lecserélte őt, mint egy kiszuperált gépet, ami már nem működik.

Feleszmél a gondolataiból, újra kinéz a konyhaablakon:

- **Mi a fene tart ennyi ideig?!** – mérgelődik. - Miért nem jönnek már végre? Lassan délre jár az idő, enni kéne valamit.

Kimegy a kamrába, megkeresi az utolsó vöröshagymát, a konyhában megpucolja, felaprítja, a zsírosbödön aljáról összekapart zsíron megdinszteli. A konyhaszekrényben még talált egy kis kölest, vizet hoz a kútról, többször átmossa, majd beleteszi a hagymás zsírba, felönti vízzel, és főni teszi. Visszaül az asztal mellé, Kati nevetős szemére, puha kezére gondol, és alig látható mosolyra húzódik az ajka.

Megértette a feleségét, akinek első volt a család, a gyerekek. Ő már nem hozott a családnak semmit, csak problémát jelentett, a makacsságával, a büszkeségével, az életteremtélenséggel, amiért a boltban nem adtak semmit.

Átcsap rajta még most is a szomorúság hulláma. Úgy érzi, egy láthatatlan csörlő összeszorítja a mellkasát.

Amikor Kati odaállt elé, és elmondta, hogy elválik tőle, szinte megkönnyebbült. Összepakolta a holmiját, és ideköltözött a faluba. Akkor még élt az édesanyja, szeretettel fogadta őt, legalább nem volt magányos. Dolgoztak a kertben, megtermeltek majdnem mindent, tyúkokat tartottak, disznót hizlaltak. Az édesanyja nyugdíja mellé jól jött az a kis pénz is, amit azért kapott, hogy megreparálta a faluban a régi autókat, megjavította a bicikliket, motorokat. Még megvoltak a szerszámai rég-ről, és elhozta magával, a feleségének úgysem kellett.

Volt még itt tíz jó éve, egészen addig, amíg divatba nem jött kiköltözni ide a városból, mert közel volt a frissen épült autópálya, hamar a városba lehetett jutni rajta. Sorra bontották le a régi falusi házakat, hatalmas villák épültek a helyükön, dupla garázzsal, medencével. Aztán a hatalmas házakba beköltözött egy-egy fiatal yuppie, némelyiknek volt felesége, vagy barátnője, még ritkábban gyereke... De luxusautója, az mindegyiknek volt. Előzőnlőtték a falut, kiszorítva a régi járgányokat, a bicikliket. Ezekhez az autókhoz már komoly szerviz kellett, számítógépes bemérésekkel, külföldről megrendelt alkatrészekkel, a szakértelem kevés volt önmagában a javításukhoz. Mindegy is volt, mert nem ismerték őt, és úgysem engedték volna hozzányúlni a drága cégautókhoz, amiket a vállalatuk javíthatott a szakszervizben.

Amikor az édesanyja meghalt, megszűnt az a kis nyugdíj is amit kapott, és ráment minden spórolt pénzük a szerény temetésre.

Onnantól már alig tudott megélni valahogy. Aztán a küzdelem is megkezdődött a betelepülőkkel. A disznóért, a csirkéért agyon szekírozták a városból kiköltözött puccos szomszédjai. Bűdösek, azt mondták, pedig folyton takarította az ólakat, a trágyát meg kihordta a határba, nem az udvaron gyűjtötte, mint régen. Mégis folyton feljelentgették a jegyzőnél. Rendes ember a jegyző, megmondta neki, hogy ugyan nem szabálytalan állatot tartani a faluban, de az európai uniós normáknak nem felel meg a disznóól, a tyúkól, amit még a nagyapja épített. Így aztán, ha nem számolja fel az állattartást, a bíróság megbüntetheti, ha a szomszédjai perre viszik a dolgot. Mindegy is volt, úgysem tudta rendesen etetni őket. Eladta az állatokat. Akkor meg az ólakért kezdték piszkálni, hogy bontsa le őket, mert rondák, és elcsúfítják a kilátást a cifra palotáik ablakából. Hát lebontotta őket. A faanyagot eltüzelte télen, a bontott téglát meg sikerült eladnia. De akkor már az is baj volt,

ha kiment a kertbe. Leskelődik, azt állították. Pedig csak a kertet gondozta, hogy legyen egy kis krumpli, hagyma, paprika, ez-az. Mit tehet róla, hogy pucéran fürdenek a kerti medencében a barátnőikkel? Ha ők nem szégyellik magukat, ő mit szégyenkezzen? Mégis olyan arckifejezéssel nézik őt, mintha főállású perverz lenne.

Megfőtt a köles, félrehúzza hűlni.

Visszaül a hokedlire, görnyedten, lehorgasztott fejjel bámulja a térdén foszladozó nadrágját, ami még az édesapjáé volt valaha.

Amikor bejelentette az édesanyja halálát a nyugdíjfolyósítónál, kérte, hogy állapítsanak meg neki nyugdíjat. De csak egy bikkfanyelven írt határozatot kapott, amiből apránként tudta csak kibogarászni, hogy túl fiatal a nyugdíjhoz, nem töltötte még be a korhatárt, mert valamikor azt is felemelték. Az önkormányzathoz fordulhatott volna segélyért, de nem szokása neki koldulni. Így aztán a szemétszállító napokon kukázott hajnalban, amikor még alszanak az úri népek. Termelt a kertben még ezt, azt. Néha elhívták egy kisebb munkára, kertészs, kaszálás, csepegő csap megjavítása, de már egyre kevesebben voltak a faluban, akiknek ilyesmire szükségük volt. Azért elvolt még eddig valahogy... Egészen tegnapig...

Amikor kiordított neki az a szemét kis kölkök az óriási utcai terepjárójából, egészen megvadult. Hazáig szidta az ócska, piszok, ótvar, kis krapekokat, akik azt hiszik, hogy minden csak nekik jár, még az út is csak az övék. Elvették a szakmáját, a büszkeségét, a munkáját, a családját, tönkretették az életét, és még ő az undorító féreg?!

Ez a kis gennyláda is, aki a szomszédja, kitúrná a kertjéből, a házából, az egész életből, ha tehetné. Mindenért feljeleníti. A kerítésen átnyúló húszéves faóriás ágaiért, a füstért, ami a kéményéből felszáll – mert neki nincsen pénze a drága gázfűtésre -, a száraz falevelekért, amit átfúj a szél a kertjéből, a kuttyájáért, mert ugat. Hát mit csináljon, ha egyszer kutya? Az a dolga, hogy ugasson. Oda kellett adnia Csöpit egy állatmenhelynek, mert nem győzött beszaladgálni miatta az önkormányzathoz. Ebbe még belegondolnia is fájdalmas volt. Nyel egyet, és megdörzsöli a szemét a kézfejjével.

Hirtelen kifeszíti a vállát. Majd ő megmutatja, hogy nem lehet eltaposni, mint egy férget!

Pont tegnap este volt a nyomulós-taposós szomszédjánál egy nagy buli. A garázsban volt a kerti diszkó, mert az aztán nem hangos, csak a kutyaugatás! Így az elmúlt éjjel kint parkolt a szomszéd az utcán, a

fekete terepjárójával. Elfogta őt a méreg, ha csak meglátta. Ez is egy Range Rover, csak még újabb kiadás, még flancosabb. Azért hiába változnak az autók, van ami nem változik. A hajtáslánc, az alváz alatt, az lényegében ugyanaz minden autónál. Na, ő tegnap éjjel kihasználta az alkalmat, és megpreparálta úgy, hogy amíg nem megy nyolcvan – száz fölé, addig kitartson. Aztán az autópályán agyó taknyos, vége van, mint a botnak!

Azóta már palacsinta lett ez a szemét, amikor reggel munkába ment! Persze nem lehet ezt nyomtalanul csinálni. Ha megnézik az autót, rögtön kiderül, hogy mi okozta a balesetet, és azóta biztosan megvizsgálták. Azt is mindenki tudja a faluban, hogy ő autószerelő volt, meg azt is, hogy rosszban voltak. Nem nehéz kitalálni, hogy mi történt. Délelőtt óta várja a rendőröket, hogy érte jönnek. Nem tagad ő semmit, beismeri, hogy ő tette. Csak azt nem mondja meg, hogy miért... hogy higgyék, hogy a szekálódása miatt... az igazi okot nem mondja meg... arra képtelen lenne...

No! Meg kellene enni azt a kis kását, talán csak nem akkor jönnek érte, amikor éppen eszik. Sőhajt egy nagyot, felemelkedik, hogy kinézzen az utcára, ma még nem is járt kinn. Idebenn rendezett el mindent, amíg majd visszajön. Ha egyáltalán még visszajön... Átmegy az udvaron, kinyitja a kis léckaput, kiáll eléje, és végig néz az utcán. Rendőrautót nem lát, de az első, ami a szemébe ötlük, az a nagy fekete terepjáró.

Ugyanott parkol, ahol az éjjel.

Zsolt dermedten áll, valami nevetésféle csiklandozza a torkát, de már úgy elszokott tőle, hogy inkább sírásnak készül.

Becsapja a kaput maga mögött. Beballag a konyhába, maga elé teszi a kását, és szép komótosan megeszi. Aztán kipakolja a nejlon szatyorból amit beledobált, mindent visszatesz a helyére. Fogja a szerszámain, kimegy az utcára, kicsit körülnéz, amikor nem lát senkit, bebújik az autó alá. Meghúz néhány csavart, visszatesz néhány apróbb alkatrészt, rendbe teszi a kardántengelyt. Mindent megjavít, amit az éjjel olyan nagy gonddal tönkretett. Centiméterről-centiméterre átvizsgálja az egészet. Kikukucsál az autó alól, és az üres utcát látva kikászálódik alóla. Ránéz a szemét szomszéd ablakaira, még délben is le vannak eresztve rajtuk a redőnyök. Valóságos diadalmenetben vonul be a konyhába, megáll a tükör előtt, belenéz, és fémcs, kemény hangon azt mondja: "Én, nem vagyok undorító féreg!"

TALLÁSZNÉ HORVÁTH MÁRIA

Az egyszerűség varázsa

Cinke csalogató

Égi találkozások

Szárnyaló lélek

TÁRNOK MIHÁLY

TÓPARTI KÉRDÉSEK

Megőrzitek-e a méltóságot,
Szomorú fűzek, ti tóparti fák,
S tavasz jöttékor kitárulkozva
A régóta várt napnak mosolyát?

Ti vadrózsák, az árvalányhajjal,
Eljátsszátok-e, hogy örök a nyár,
S a tó tükrebe behajoltok,
Ha a kék égnek csillogása vár?

Hallgatjátok-e ha alkonyszellő
Búcsúzáskor még suttog valamit,
S a távolfalu fehér tornyából
A megkonduló harang hangjait?

Felébrednek-e a messzi múltnak
Tavaszaiban felizzó szemek,
Ha visszahívja május idusa
Emlékezni a szerelmeseket?

ALKONYAT

Nádirigó dala csalt ki a tóhoz, a víz tüköréhez,
Láng teli szájjal a nap ragyogott vitorán, vörös ingben,
Alkonyat-álmosan égett, fürdött daccal az égen,
Mint aki tudja, ma nélküle megfagy a szívem.

Néztem a fűzeket, ők is tűzpiros-ékesen álltak,
Hirtelen egy hal csobban a pírban, játszani hallom,
Árnyak üzennek, amint feketén, konok éberen úsznak.
Felsőhajtók elábrándozva: Mi szép is az alkony?!

TUMPEK ANIKÓ

REMÉNY...

Ne mondd:

hogy nincs időd rá,
hogy nincs erőd hozzá,
hogy sok fájdalommal jár,
hogy nem tudsz változtatni,
... nem tudsz változni már...
hogy nem akarsz boldog lenni,
hogy már nem akarsz mosolyogni,
hogy öreg vagy már ehhez.

Állj meg, ha boldogságod keresed...
Változtass, -- és álmodd meg életed!

Érezd:

van még remény,
nem vagy elkésve még,
még vannak barátaid,
akik törődnek veled,
... akik segítenek neked...
ők gondolnak veled,
érted teszik, ha szidnak,
érted teszik, ha dicsérnek.

Ne rohanj, képzelj el, és nem hiába várod...
Szánj rá időt, -- és megtalálod boldogságod!

MÁJUSBAN

Közeledett az a nap. Vagy csak én éreztem úgy, hogy akkor történnie kell valaminek... Valaminek, mely emlékezetes marad, valaminek, melyről szívesen mesélhetek majd az unokáimnak is, mely örökre beírja magát a történelembe.

Izgatottan ébredtem azon a reggelen, és nagyon korán volt még. Kinn a konyhában semmi változást nem észleltem. A gőzölgő kávémost is ott várt az asztalon a kis gyékény alátéttel, és ott illatozott egy frissen szedett rózsaszál a vázában, a kedvenc vaníliaszínű vázámban. Bordó, bársony-szirmú rózsza, illatos, és csodálatos volt.

Dániel ekkor lépett be. Frissen vasalt kék-fehér kockás ingjében, s kék nyakkendőjével úgy festett, mint aki nem is az ügyvédi irodába tart, hanem legalább egy Közgazdász-konferenciára.

- Szofi! Nem kéne sietned? Hamarosan nyolc óra, nehogy elkéss! – figyelmeztetett, és gyengéden megborzolta barna hajfürtjeimet.

- Máris készen leszek! De ma ne várj meg, Kedves! - s kékes-zöld szemébe nézve sejteni véltem a halvány mosolyt.

- Ne? – kérdezett vissza, felhúzta zakóját, s egy intéssel elindult.

A függöny mögül lestem utána. Nem árultam el, hogy mára szabadságot vettem ki, és nem nyolc órára, de még tíz órára se megyek be dolgozni. Helyette aktív pihenést javasoltam magamnak. Kosmetikus, ajándékvásárlás Dánielnek, és egy új ruhaköltemény megvétele az esti vacsorához. ... Vagy ki tudja mit hoz az este?... A délutáni kocogás után, egy relaxáló pezsgőfürdő, majd érkezik a fodrász, s ezzel széppé tettem a mai napot.

Hiszen éppen tíz éve annak, hogy Dániellel azon a májusi napon örök hűséget fogadtunk. A görög mintával ékesített karikagyűrűt azóta is viselem. Mindenki csodálta a fehér tüllel díszített vaníliaszínű menyasszonyi ruhámat, s a hosszú fátylat egy gyermekpárocská vitte utánam. Egy öt éves kislányka, és egy hat éves fiúcska. **A kerti partin**, melyet a szüleim rendeztek, a pap csodálatos beszédet mondott. A fehér Kála-csokor ott virított a kezemben, mint a hűség és szerelem jelképe. Dániel almaszín ingéhez olajzöld öltönyt húzott, és a díszszekendő helyén ott díszelgett egy pompás fehér Kála virág. Vaníliaszínű nyakkendője illett a menyasszonyi ruhámhoz... Mint egy tündérmesében.

- Vajon, Dániel huncut mosolya is erre utalt? – ábrándoztam a próbafülkében, miközben egy, már korábban kinézett ruhát próbálgattam. Barátnőm sms-t írt, hogy egy rendkívüli értekezlet miatt ne várjak rá az Árkád előtt. Kicsit elszontyolodtam emiatt, de mikor láttam a tükrben, hogy az a ruha pompásan áll rajtam, elszállt a bánatom.

- Mintha csak rád öntötték volna! – szinte hallottam barátnőm szavait. Miután kifizettem a ruhakölteményt a pénztárnál, barátnőm szaladt elém.

- Kérlek, ne haragudj, de azt hittem, ide sem érek! – mosolygott Petra bágyadtan. - **Megvetted?**

- **Igen** – bólintottam.

- Azt, amit együtt néztünk ki? – kérdezte már vidámabban, és belém karolt.

- El fogod kápráztatni Dánielt! Elfáradtam. Mi lenne, ha elhalasztanánk a ...

- ...És jöhet a kocogás! – vágtam szavába kacagva. - Ez a nap már csak ilyen!

Fél óra múlva együtt futottunk öt kört a közeli parkban. Petra fülhallgatón zenét hallgatott, én pedig azon tűnődtem, Dániel merre lehet most. Kellemes fáradtságot, bizsergést éreztem a tagjaimban, de tudtam, hogy a pezsgőfürdő feledteti mindezt.

A gesztenye illatú mécsesekkel megvilágított fürdőszobájában halk zene szólt. Elnyújtóztattam a tagjaimat, s igyekeztem minden feszültséget felejtetni. Addig pihenhetek, míg szól a zene.

A hálószobában az éjjeliszekrényen egy aprócska sárga levélpapír várt. Ez Dániel írása. - De mikor tette ide? Haza ért volna már? - Körül néztem, de a lakás üres volt. Sietve bontottam ki a levélkét, **melyben vacsora-meghívás állt.** Pontban nyolc órakor, a Pátria Hotel éttermében. Utóirat is volt: A gyerekek a Mamánál vannak.

- Te mindenre gondolsz, Drága! Ez nagyszerű! Van két bő óráim, hogy elkészüljek – gondoltam, s kedvenc zenémet J. S. Bachot kezdtem hallgatni, épp csak nem keringőztem örömben. A fodrászom ekkor csöngetett. Hamarosán megújult frizurával bújhattam az új, zöld ruhakölteménybe és az arany cipellőmbé. Igyekeztem, mert **nagyon pontos akartam lenni.**

Az étteremben fess fiatalember várakozott vaníliaszínű öltönyben. Lenyűgözött a látvány.

- Nem feledted, Édesem? – böktek ki végül.

- Úgy ismersz? – szólt halkán. - Gyönyörű vagy, Szofi! – és elcsuklott a hangja, mikor tüzes tekintetével rám nézett. Úgy éreztem, át kell ölelnem őt.

Az ovális asztalt sárga terítővel és szalvétákkal díszítették, mint akkor tíz esztendeje. Középen fehér Kálák álltak a sárga vázában. Önkéntelenül számolni kezdtem a virágokat. Pont tíz szál volt.

S ebbe a kompozícióba úgy illettünk bele, akár egy tündérmesébe...

EMLÉKED...

Érzéseink titkoljuk, s örömünk tagadjuk,
de tört pillanat éltünk... hasztalan ne várjunk.
Megszabja valaki, kivel, hogyan érezzünk?
Hisz csak egy van, egyetlenegy röpke életünk.

Magam sem értem...

Emésztő tűzzel égő lelkünk messzi kiált,
Nem akarom! Miért kell vége lennie hát?
Szűnnie kell a szürkeségbe bűbájos szónak,
vesznie mélységes homályba a varázsnak?

Magam sem értem...

Könnyem elapad, és már sírni sem tudok,
elszorult a szívem, talán megbolondulok...

Magam sem értem... de reménykedve várok...
...Csodálatos emléked... ha rád gondolok....

VÁRKONYI JUDIT

ÁLOMHATÁRON

Bíbor óceánba fullad az alkony,
Folyondárként ölel körül csendes est,
Leplébe burkolva a nyüzsgő várost,
Mindent nagy, fekete kötényébe ejt.

Kiélesednek a neszek és zajok,
A kontúrok lassan homályba vesznek,
Jótevény sötétbe borulnak arcok,
Terhes gondok lassan aludni térnek.

Mélykék égen csillag miriád kigyúl,
Csusszan az éjjel ezüst Hold sugarán,
Varázslatokkal kanyarog a Tejút,

Fénylő galaxisok között REM világ!
Mennyország arany kapuja kitárul,
Éber álom határán találok Rád...

CSAK A MIÉNK

Hozzád küldöm szívem szavát,
halk sóhajjal holdsugáron,
lány csendben a kettőnk dalát,
lecsorgatom ezüstszálon.

Csillagokkal üzenem meg,
Testem, lelkem csak a Tiéd.
És hogy mennyire szeretlek?
Megmutatja, mi csak MIÉNK!

Ölelkezve izzó vágyban,
áradó érzelmek ölen,
szeretkezve a csodában,
ússzunk át az élet kódén.

SELYEMÚTON

Selymes fényben játszik utunk,
hegedűnek lány hangján ring.
Szívem albumában múltunk,
száz és száz fényképe kering.

Arcodat lágyan simítja,
gondolatom gyengédsége.
Álommezőn kivirulva,
aranykalászt érlel végre.

Patakokban kristálytisztán,
vágyaim mind Hozzád futnak.
Kiskiflikként összebújván,
lelkeink egybesimulnak.

IN LOVE

Érosz ismét lágyan bújt szemhéjam alá,
S megszólalt halkan szövevényes dallam.
Utad járva Benned is feldereng talán,
Elfeledett, réges-régi hangulatban.

A napok is gyors egymásutánban telnek,
Az élet észrevétlen fut közben tova.
Pókfonálon kúszik el hozzám szerelmed,
ha sorsom Élektraként mégis mostoha.

Nektárt szedtél szoknyám korcaiba fáról,
kecsesen tiszta tükrű tó fölé hajolt.
Gondolatom álmodik emésztő nyárról,
mikor fátumunk útja egymásba karolt.

.....
Zefír fellegekkel úszik elő képünk,
Kábult szenvedéllyel alkonyat vetkezett.
A Nap azúrból bíborba veszni készült,
test - lélek mámorba hullva szeretkezett.

MERENGŐN

Ott billeg még szívemen a képed.
Ring egy kicsit, majd lassan megpihen.
Annyiszor mondtad, Te ezt nem kérted,
s nem bízol meg többé senkiben.

Rozsdás avart rugdos fáradt lábam,
tavak felett dús, fehér pára száll.
Bennem otthonodra leltél, házra,
Nálad nélkül kongón, üresen áll.

Évek telnek, napok múlnak egyre,
gyakrabban már a hűvös hajnalok.
Arcom temetném bársony kezébe,
hiányoddal oly magányos vagyok.

A busz megremeg, rázkódik kicsit,
de emléked szívemen nem inog.
Feléd hajóznak gondolataim,
és nincs szél, mi vitorlából kifog.

SIRÁLY

A Kasi Band zenei inspirációja alapján

<http://www.origo-haz.hu/cinke/cinke/node/15256>

A hajnal szerelmet álmodik, s vágyakkal telve,
Sirályok szállnak a légben, égen ünnepelve.
Hószín tollruhában, násztáncuk a tengerkéken,
Tükröződő reggel, nevető szempár mélyében.

A nappal ölelést álmodik, karodban ringva,
Lágy habok közé, vad, szilaj hullámokba írva.
Mint hamvából kelt fénixmadár, elégni Benned,
Sirályok sírnak az égen, s én Téged kereslek.

Az este csendet álmodik, meghitt menedékben,
Fészekodút lelve, simogató gyengédségben.
Bíborba zuhanó, aranyló naplementében,
Morajló tengerár, elomló szeretetében.

Az éjjel csókot álmodik, csillagokban bízva,
Zengő dallamokkal, ezüst holdsugárból líra.
Sötétlő éjszakában, utat mutató fényed
Sirályként repkedő, most is szabad, tiszta lényed.

SZAVAKAT SUTTOG

Nyugtalan éjszakák, rideg reggelek,
lelkembe tél költözik a nyár helyett.
Hűvös őszi szélben, levél rezdül fán,
társaságomba szegődik bús magány.

Halk szavakat suttog fülemba a csend,
álmom fagyos, számról nincs, ki csókot csen.
Kezed érintése borzongató vágy,
de nem vagy velem, hogy éjemet vigyázd.

Mégis, látlak egyre, láthatatlanul,
bensőmben rég elsöprő, vad vihar dúl.
Hangod simogató légységát hallom,

arcod szép metszésű élet – megvallo - ,
feledtetni nem tudja a zord idő.
A kopár sziklán kis, zöld levélke nő...

SZEMEM ALÁ

Szemem alá csókol játszi fény,
szívemre lehel vágyat remény.
Karomba sóhajt kelő nappal,
nem ölelsz hangos madárdallal.

Égről eltűntek a fellegek,
Rád gondolva lelkem megremeg.
Érintésed simogatón lág,
elborít vad, mérhetetlen vágy.

Álmom szegletében meglelek,
a baljós árnyak mind eltűnnek.
Bújj vissza szemem alá Kincsem,
hisz Nálad nélkül semmim nincsen.

SZÍVDOBBANÁSAIM

Poharam vagy, ha inni vágyom,
Ételem is, ha megéhezem.
Nincs a földön más e világon,
Ki enyhíthetné képzeletem.

Most is hallom halk, kedves szavad,
Forró ölelésedre vágyom.
Hiányod folyton velem marad,
Míg enyhet ad megváltó álmom.

Bársonypuha nessel jó az est,
Lelkemen bánat inge szorít.
Gyenge és rég elhasznált e test,
Képzelet kék virága borít.

Szívem össze-vissza kalapál,
Mellkasomban szűrő fájdalom.
Egyszer megérem-e talán,
Hogy karod közt ébreszt hajnalom?

TÖREDÉK...

Vijjogó sziréna éles hangját hallom,
Továtűnve a fülemben visszhangzik még.
Veled is így száguldott át a városon,
Egyszer az a nap majd múlt homályába vész.

Nap fénye szűrődik be a busz ablakán,
Pókfonálon ereszti emléked lassan.
Hálójában gyémántcseppek csillanásán,
Lágy simogatásodba révedek halkan.

Lennék szoknyád körül tébláboló gyermek,
Feledném egyre növő terhek nehezét.
Ringnék két karodban, óvó ölelésben,
Bárcsak egyszer érinthetnélek újra még...

UTÓSZÓ

Beszéltem dalról, versekről, szélről. Beszéltem az útszéli pipacsmezőről. Lábad elé tettem a Fehérlófiát, szemedbe bontogattam a mitológiát. Ijesztgettelek is néha, hogy lúdbőrös lett az állad, de e könyvből a legjobbat mindig megtaláltad. Remélem, szép volt az őszi utazás, a fába faragott kincseinkben a legjobb tudás. Most vidd hírül, hogy élünk, éneklünk s nem félünk. Beszédünk a békés felvonulás. Mert a magyar szó, az ünnep, ünnep a világban, hát add tovább ezt az Antológiát!

(prayer)

TARTALOM

Bevezető	05
Előszó	09
Babosné Nagy Zsuzsanna	
Mit adhat...	10
Imád mondtam...	11
...Szeretnék lenni!	11
Visszanézek	12
Vagyok néha...	12
Ha újra...	13
Így is vagyok...	13
Múlóban	14
Merengő	15
Bajusz József	
Hetvenhat évesen	16
Én	16
Negyvenkét év	16
Bizonyítvány nélküli iskola	17
Karácsonyi istálló	17
Sérült fák között	18
Találkozásunk végén	18
Gödör és partja	19
56-os forradalmunk	19
Borúlátó jövődőlés	20
Kertészkedés	20
Bárdosné Tóth Lília	
Elengedett tartozás	21
Ébresztő!	23
Mondóka	24
Bartalovics Zoltán	
Megvilágosodás	25
Az est	26
Ne félj kedves!	26

Hullámverés	27
Egy jelre várva	28
Tímeának!	28
Ősidő	30
Sorsom	31
Aveo	32
Pillanat	32
Szegletemen	33
Hang	33
A gépész halála	34
 Cs. Horváth Ilona	
A hársillatú csendben	35
Emlékeim között	36
 D. Nagy László	
Ugye, te sem bántad meg?	37
Jelenre hangolva	38
 Domokos Edit	
Zselyke Zsebkendőfalván	39
Bajai naplemente	41
Az én imám	42
Könnyező kaktusz	43
Búcsú	44
 Farkas László	
Antik időmértékes kérdéseim...	45
Rajzról tekint rám az egyszer volt Epheszoszi templom	46
Na végre! Elkészültem veled!	47
A Rodoszi Aphrodité szobrának képét nézem...	49
Elkezdtem hát ezt is	50
 Győri Zsigai Klára	
Gyöngy - betűkkel írva	52
Ölelj mindörökre!	53
Hogyan lehet?	54
Könnyek üzenete	55

Szivárvány hídján	56
Elmúlt a nyár	57
Hanyecz István	
2010 Gothia Kupa B - 18 final...	58
B - final Gothia Cup B - 18	60
Horváth Géza	
Ecce Homo	63
Jenei István és Családja	
Ékszerdoboz	65
Rekeszes tálka, faragott láncsal	66
Faragott szilvamac karkötő	66
Faragott üvegtartó butykos	67
Olaj kép	68
Pastell kép	68
Kertem virágai	69
Pastell, velúr paszpartun	70
Pastell napraforgók	71
Tűzzománc	72
Kovácsolt rózsá	72
Kovácsolt csillár	73
Kovácsolt hasábtartó	73
Kovácsolt lépcsőkorlát 1	74
Kovácsolt lépcsőkorlát 2	74
Kapinya Ilona	
Rajzfodrászat	75
Kásádácz József	
Biográf	76
Lénárd József	
Az utca felett	78
Mint az ima	78
Meződi Sándor	
Barátod sose voltam	79

Beszélgetés	79
Olyan jó volna	80
Nehéz a sors bilincse	81
Mogyorósi Veronika	
Almaimban már láttalak	82
Vágyam	82
Nagy Gabriella	
...Pont most...	83
Hajnali gondolat	84
Grafitjegyzet	85
Télben	86
Olasz Irén	
Hangszered vagyok	87
Vallomás	88
Fészek	89
Érintés	90
Keresztút	92
Örömnünnep	95
Hét szál tulipán	95
Mindenem vagy	96
Papp Judit	
Festészetem	97
Fogfájós öcsi	98
Ifjúság	98
Játékosan	100
Virágcsokor	101
Dr. Petre András	
Versvége	102
Kövecsek...	104
Pribenszky Mária	
Sétakocsikázás	105
Búcsúzás	105
Esti fények 1	106

Szabadon szálllok	106
Katolikus templom	107
Auguszt ház	108
Alfa	108
Hajóval a folyón	109
Horvát tengerpart	109
Esti fények 2	110
Sibeniki híd	111
Biciklisek	111
Kikötőben	112
Balatoni este	113
Ősz a ligetben	114
Tanyavilág	114
Puskás Viktória	
Ha engem nem hallasz	115
Téboly	116
Érzem, amit éreznek...	116
Mindennél	117
A világ megkönnyebbülése	117
Rakottyai Ágnes	
Nyugalom	118
Küzdelem	118
Sándor Zoltánné - Jaksics Etelka	
Életút	119
Solymosi Franciska	
A zöldszínű ceruza	122
Öngyilkos hagyaték	122
Boldogság	123
IV. 1.1 Új Sappho	124
Az alkotó	125
Uralkodóm	126
Megváltás	127
Gaia	128

Somogyi Tekla	
Nézelődők 1	129
Csendélet	130
Székely Imre	
Now what I do say? - (Most mit mondjak?)	131
T. Pandur Judit	
Undorító féreg	132
Tallászné Horváth Mária	
Az egyszerűség varázsa	142
Cinke csalogató	142
Égi találkozások	143
Szárnyaló lélek	143
Tárnok Mihály	
Tóparti kérdések	144
Alkonyat	144
Tumpek Anikó	
Remény...	145
Májusban	146
Emléked...	148
Várkonyi Judit	
Álomhatáron	149
Csak a miénk	150
Selyemúton	150
In Love	151
Merengőn	152
Sírály	153
Szavakat suttog	154
Szemem alá	154
Szívdobbanásaim	155
Töredék...	156
Utószó	157

Borítótervet készítette: **Teleki Klára /sleepwell design/**

Kiadja: Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület

7629 Pécs, Komlói út 94-98.

Tel: 72/238-888

Fax: 72/238-888/23 mellék

E-mail: origo@origo-haz.hu

Web: www.origo-haz.hu

Felélős kiadó: Kis Varga István

Szerkesztő: Bartalovics Zoltán, Babosné Nagy Zsuzsanna,

Palotás Károly, Kis Varga István, Várkonyi Judit

Tördelés: Rajnai Gábor - Reed Soft Bt.

Nyomdai munkálatok: Kódex Nyomda Kft.

Támogatóink:

Emberi Erőforrás Támogatáskezelő

Nemzeti Együttműködési Alap

Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal

Pécs MJV. Önkormányzata

Külön köszönettel tartozunk

Dr. Páva Zsolt Pécs MJV. Polgármesterének

NEA

Nemzeti Rehabilitációs és
Szociális Hivatal

Hungarian edition © Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület 2013.

Minden jog fenntartva

HU ISSN 2060-7628

ELŐZŐ SIKERKÖNYVEINK

